

den 12.mann

Nummer 3/2003 • Kr. 20,-

**Seyi George
Olofinjana**
Vår afrikanske
perle

Avisforsidene
Når Brann tar gull

TIFO vs. TIFO
Ødeleggende eller
stemningsskapende?

Geddi
Supporterhelten
takker for seg

BBB
For alle med
hjertet i Brann

Robbie Winters
Årets sommerhit

d12m på eigne bein

d12m har sidan 1996 vore Brann Supporter Team (BST) sitt medlemsblad og kome ut med varierende tidsrom, format, innhald og redaksjon. Redaksjonen har via redaktøren hatt oppdrag frå BST-styret å laga eit best mogeleg blad for medlemmene. Bladet har vore eit forum der styret kunne nå medlemmene med informasjon og meiningar. Samstundes har redaksjonen hatt temmeleg frie hender i å laga stoff omkring Brann og ta opp saker av interesse for supporterane. At det er ulike syn på i kva grad bladet har lukkast med denne delen av oppdraget, kan ikkje undra nokon som veit kor samansett supportergruppa er. Det einaste supporterane kanskje(!) er einige om, er at Brann bør vinna flest mogeleg fotballkampar.

Konkursen i BST førte også til nedlegging av d12m som medlemsblad for supporterklubben. Leiinga i Brann Bataljonen Bergen (BBB) har gjeve klart uttrykk for at eit medlemsblad for den nye klubben ikkje vert prioritert, ikkje minst av økonomiske grunnar.

Me som har vore i d12m-redaksjonen dei siste åra, synest likevel at d12m fortener å leva vidare. "Nye" d12m har ikkje formelle band til BBB. Bladet skal vera minst like uavhengig som før – av og for Brann-

supporterar. Me synest journalistikk om Brann er altfor viktig til å bli overlata til forkledd Rosenborg-supporterar og andre profesjonelle mediefolk i aviser, radio og TV. Diskusjonsfora på internett erstattar heller ikkje det trykte ord.

Somme synest d12m har vore altfor seriøs samanlikna med den klassiske fanzina. Me vil gjerne gje godt rom for det skrå blikket og (sjølv)ironien i vårt lidenskaplege forhold til Brann. Samstundes vil me gjerne gje rom for innspel til ein levande debatt om kva som er kvalitatar i Brann og korleis dette kan vidareutviklast. Difor vil somme sikkert finna d12m minst like kjedeleg som før! Elles kan me lova at det vert nynorsk her framleis, men mindre enn i fanzina Blåsaren.

d12m vart tidlegare finansiert av medlemskontingenten og sendt ut via Posten. No må bladet finansiera seg sjølv og vert seld i laussal på Brann-kampar. Det er eit lavkostprosjekt. Økonomien må gå i hop. (Udiskutabel lærdom frå BST-konkursen.) Me prøver oss med ei utgåve no i haust, så vil erfaringane avgjera kva som skjer til våren.

Åshild Samnøy

Stoff om BST?

Somme vil kanskje sakna meir stoff om kva som egentleg gjekk gale med Brann Supporter Team (BST). Sidan denne saka nyleg er oversendt frå bustyrar til politiet, synest me det er for tidleg å dra konklusjonane om kva som var årsakene og kva som eventuelt kan lærast av miseren. Lever d12m vidare, kan det bli råd å ta opp saka seinare.

Red.

den 12. mann

den 12. mann er et uavhengig blad av og for Brann-supportere. Vi har ingen offisiell tilknytning hverken til SK Brann, BBB, ARG eller andre finurlige alfabetiske sammensetninger. Synspunkt i bidragene reflekterer ikke nødvendigvis redaksjonens felles mening, men står for forfatternes eget ansvar. Neste nummer kommer neste gang.

I redaksjonen for dette nummeret:

Åshild Samnøy (redaktør)
Tor Henrik von der Ohe
Per Arne Flatberg
Agnethe Paulsen
Åse Oen
Leif Morten Nygård
Alexander Osdal

Andre bidragsytere:

Espen Brakstad, Mini

Foto: Tom Engelbrecht (Brecht/Brecht Foto), Erik J. Kvalsund, Jan Inge Ebbesvik, Silje Katrine Robinson, redaksjonen

Grafisk Produksjon:

Leif Morten Nygård

Trykk:

En kopimaskin hos Swisslog (Takk for hjelpen!)

Kutting og stifting:

Trykkservice

Kontakt d12m:

Åshild Samnøy
aas@lh.nla.no

Redaksjonsarbeidet avsluttet 22. september 2003

Innhold:

Side 2:	Leder
Side 3:	Bilder fra borteturer
Side 4-7:	Seyi Olofinjana
Side 8:	Stein på stein
Side 9:	Mons Ivar Mjelde om sesongen så langt
Side 10-11:	Raymond vs. Johnny
Side 11:	Ny bok: Kampen uten ball
Side 12-13:	Når Brann tar gull
Side 14:	Tifo ødelegger stemningen
Side 15:	Tifo trekker folk til kampene
Side 16-18:	Geddi takker for seg
Side 19:	Pinlig supportercup
Side 19:	Om supportere og politikk
Side 20-21:	Brann Bataljonen Bergen
Side 22-23:	Runar Normann
Side 24-25:	Om fjortiser på Store Stå
Side 26-27:	Robbie Winters
Side 28-29:	Nye lisensregler og gammelt stadion
Side 29:	En hyllest til Martin Knudsen
Side 30-31:	Hvorfor det var riktig å protestere
Side 32:	d13m

Gøy på tur!

Foto: Erik J. Kvalsund, Åse Oen og Åshild Samnøy

Branns afrikanske perle

Med Seyi George Olofinjana – eller berre George som han oftast vert kalla i Noreg – har Brann fått ein spelar utanom det vanlege.

Stor, sterk, teknisk og pasningssikker har han sett seg i respekt på banen og skaper misunning lang inn i dei andre tippeligaklubbane. Utanom banen har heile Brann-miljøet vorte imponert over tilpassingsevna hans.

Heime i Nigeria skilde han seg ut fordi han takka nei til profftilbod frå utlandet for å prioritera utdanninga. Og når han i tillegg er ein fotballspelar som ber til Gud om ikkje å verta for rik, skjønar ein at Olofinjana er sjeldan vare.

Seyi er fødd og oppvaksen i millionbyen Lagos. Men han hadde lyst å sjå meir av landet og drog nordover og tok universitetsutdanning som kjemiingeniør i delstaten Oyo. Samstundes pendla han til ein tredje delstat og spela fotball for Kwara United som han har vore med og ført opp til øvste divisjonen i nigeriansk fotball.

Fotballen har meir og mindre alltid vore ein del av livet hans – frå gatefotball som smågut til dagens situasjon som heiltidsspelar for Brann og landslagsspelar. Som smågut var det først og fremst ein eldre bror – Seyi er nest yngst av fem sysken – som oppmuntra han og var førebilete på fotballbanen. Broren har ikkje sjølv fått ei profesjonell spelarkarriere. Men Seyi merkte seg tidleg ut blant jamaldringane. Etter kvart innsåg han at det berre var eit spørsmål om tid før han vart fotballproff i utlandet.

Utdanning viktigare enn proffspel

Men fotballen var ikkje det einaste som var viktig for unge Olofinjana desse åra. Han høyrer til folkegruppa yoruba, og i heimeområdet hans var yorubafolk

opptekne av å skaffa seg utdanning. – I Europa er livet enkelt. Det er mogeleg å skaffa seg jobb og tena bra utan utdanning. Men i Afrika er utdanning nødvendig for å få respekt og ein god jobb, forklarar han.

Likvel vedgår han at dei fleste nigerianske fotballspelarane prioriterer bort utdanning. – Lønsnivået i nigeriansk fotball er om lag som i Noreg, noko som gjer det svært bra etter lokal målestokk. Difor er det sjeldan fotballspelarane satsar på utdanning. Dei fleste investerer heller i hus og forretning for å tryggja framtida, seier han. Men for

– Frå spelaren si side er det viktig å ha ei profesjonell innstilling. Det inneber at ein lyt ofra eitt og anna for å nå måla sine.

Seyi var altså utdanning viktig. Så viktig at han sa nei til profftilbod frå både tyske Nürnberg og austerriske Lask fordi han ikkje var ferdig med utdanninga.

Vegen til Brann

Men i 2003 var situasjonen annleis. Studietida nærma seg slutten og Olofinjana skulle prøvespela i Europa for franske Medan og belgiske Anderlecht. I kulissene lurte også Lillestrøm. Med fransk trenarskifte og belgisk snø gjekk prøvespelet i vasken. Lillestrøm på si side satsa i staden på Kasey Wehrman og fylte dermed opp kvoten med ikkje-europeiske spelarar. Eit samarbeid med Olofinjanas belgiske agent Didier Frenei og agent Lars Petter Fosdahl førte nigerianaren til Bergen. Mons Ivar var ikkje sein om å bestemme seg: – Det er ikkje tvil om at han er god nok, sa Brann-trenaren. Overgangen held på å stranda på Brann

sin økonomi. Første investor trekte seg etter at BT slo opp saka. Brann prøvde deretter å få ein leigeavtale, noko som Kwara United avviste. Berginga vart Auto 23 som la pengar på bordet som markering av bilfirmaet sitt 80 års jubileum. Dermed fekk Olofinjana drakt nummer 23 og kontrakt med Brann ut 2005. Mange vil sjå det som eit samantreff av ei rekkje tilfeldighetar, Olofinjana sjølv ser det som ein del av Guds plan.

Noreg – ingen stor fotballnasjon

Før han kom hit, visste han ikkje meir om Noreg enn at det var eit land i Europa. Han innrømmer fort at han nølte litt før han bestemte seg for å takka ja til Brann. – Så langt eg visste, var ikkje Noreg nokon stor fotballnasjon. Men på det tidspunktet stod valet mellom Brann og ukrainske Shakhtar Donetsk. Eg undersøkte litt meir og fann ut at Brann og Noreg var ein god plass å starta. Den avgjerda angrar eg ikkje på, smiler George.

Publikumstal på kampane kan i alle fall ikkje ha verka inn. Olofinjana fortel om gjennomsnittleg 20 000 tilskodarar på kampane i Nigeria – og opp mot 35 000 dersom laget gjorde det spesielt bra. Reisande supporterar er også ein del av fotballkulturen i Nigeria. Derimot er han berre vant med at supporterar heiar på laget, ikkje på enkeltspelarar. Ikkje rart at han ikkje fekk med seg før etterpå at han vart heidra med tifo på Hansatribunen før Sogndalskampen eller at supporterane omsider hadde laga song til han og song heile namnet.

Venlege bergensarar

– Du som har vakse opp i ein millionby i ei regional stormakt med 130 millionar innbyggjarar, korleis opplever du overgangen til Noreg – og Bergen, som vert som ein landsby å rekna samanlikna med Lagos?

– For meg er det viktig å vera meg sjølv same kvar eg er. Lagos er så stor at det

Foto: Jan Inge Ebbesvik

SEYI GEORGE OLOFINJANA skyter over dei venlege folka i Bergen og stiller villig opp når det er snakk om autografar. Her er det fem år gamle Per Christian Eggen Mjøs som får møta helten sin.

er mange deler av byen eg ikkje kjenner. Eg er også ein forholdsvis reservert person og er ikkje typen som trivst med festar på byen. Difor saknar eg ikkje slike sider ved ein storby, seier George og vedgår at det hender han saknar familien – far og sysken; mora døydde for åtte år sidan. Han understrekar likevel at dette er ei side som følgjer med yrket som fotballproff. På den andre sida møter han nye vener. – Alle dei venlege folka eg har møtt, har vore det eg har sett aller mest pris på i Bergen.

Ulike utlendingar

– Både i Brann og i norsk fotball generelt vert det diskutert kva som skal til for at dyktige utanlandske spelarar skal finna seg til rette i klubb og miljø. Kva meiner du er viktigaste å leggja vekt på?

– Frå spelaren si side er det viktig å ha ei profesjonell innstilling. Det inneber at ein lyt ofra eitt og anna for å nå måla sine. Ein må sjølv gjera ein innsats for å tilpassa seg miljø og omgjevnader og må sjølvstekt akseptera at ikkje alt er slik ein er vant med frå før. For eksempel er det nødvendig å tilpassa seg regnet i Bergen. Frå klubbane si side er det

viktig å møta nykomarane som enkelt-individ og spørja etter kva behov kvar enkelt har. To utlendingar treng ikkje nødvendigvis ha så mykje til felles, slår han fast.

Mons lyttar

– **Korleis har du opplevd miljøet i Brann?**

– Det er ei hjarteleg, spøkefull og uhøytidleg atmosfære i klubben. Administrasjonen er hjelpsam og spør etter om eg treng hjelp med noko. Mons er svært interessert i å ta imot innspel frå spelarane. Dei fleste trenarane i Nigeria er ikkje så dialog-orienterte, men eg trur dette er viktig og ein god eigenskap for ein trenar. Mons er ein god lyttar og får dermed vita mykje om korleis spelarane tenkjer og føler.

Etter overgangen til Brann har Olofinjana stadig vore på reis med det nigerianske landslaget. Han opplever dette svært interessant å få reisa, møta nye utfordringar og nye lagkameratar. – Nigeria er splitta etter religiøse, politiske og etniske skiljelinjer, men på landslaget er alle eitt. Fotballen er kanskje den einaste samlande faktoren for Nigeria, og då vert landslaget ekstra vik-

tig, meiner han.

Spelemessige skilnader mellom Brann og det nigerianske landslaget, Super Eagles, ser han ikkje som noko problem. I Brann har eg rolla som offensiv midtbanespelar, medan eg har ei meir defensiv rolle på landslaget. Begge laga spelar i same formasjon, sjølv om spelemåten er ulik. På landslaget skal me i større grad halda på ballen. Ikkje uventa påpeikar han at norsk fotball er meir fysisk enn han var vant med frå Nigeria der tekniske ferdigheter er viktigare.

Første kamp i fokus

– **Av alle kampene du så langt har spela for Brann, kva for ein har vore den største opplevinga for deg?**

– Det må vera den første kampen – mot Lyn på Ullevål. Eg spela min første kamp i eit framand land. Det var ekstra fokus på meg sidan eg var ny, og som TV-kamp var det kanskje ekstra merksemd. For meg var det ein spesiell sjanse og særleg viktig at eg brukte denne sjansen; eg fekk sjølvtilitt og andre fekk tillit til meg.

– **Kven bedømmer du som den beste spelaren i Tippeligaen?**

– Ørjan Berg. Eg likar hans spelestil og måten han bevegar seg på.

– **Og kven har det vore vanskelegaste å spela mot?**

– Vidar Riseth.

– **Det verste laget å møta?**

– Lillestrøm. Olofinjana er kontant i svaret. Han er likar ikkje måten romerikslaget spelar fotball på og er lukkeleg over at han ikkje hamna i den klubben.

– **Du har vore omtala som Nigeria sitt svar på Patrick Vieira. Kva synest du om det?**

– Eg vert smigra. Patrick Vieira er ein stor fotballspelar. Sidan nokon kjem på å samanlikna meg med han, betyr det vel at eg må ha visse kvalitetar. Då gjeld det for meg å leva opp til forventningane.

Jordnær lagspelar

– **Per Ove (Ludvigsen) skal ha sagt at du er "for god for Brann". Er det di meining også?**

– Nei. Slett ikkje. Eg er berre ein av spelarane på laget. Tommy er for eksempel også god og kunne kanskje vore betre med fleire sjansar. Det sit gode spelarar på benken. Eg har gripe sjansane eg har fått, men vil ikkje sjå på meg sjølv som noko anna enn ein

SEYI HAR I LØPET av sin korte Brannkarriere opplevd både oppturar og nedturar. Dette må vel vera ein av dei beste oppturane så langt; ein glad Seyi etter den sterke bortesigeren mot Odd.

vanleg spelar. Det er viktig for meg heile tida å læra og prøva å prestera endå betre, seier George som avslører at han ikkje bryr seg om å lesa aviser eller få med seg kva som vert skrive om han der av rosande omtale. – Eg høyrer heller på kva Mons seier.

Det er vanskeleg å finna primadonna-nykker hos Olofinjana. Han står fram som jordnær og beskjeden – og svært oppteken av å gjera best mogeleg jobb for Brann. Han drøymmer om seinare i karrieren å få prøva seg hos ein av dei store fotballnasjonane. På ynskelista står Spania, Frankrike eller England – i den rekkefølga.

Når han så langt har lukkast, ser han det som del av Guds plan. – Eg trur på Gud og trur at han gjev meg det eg treng – også for å tilpassa meg i norsk fotball, seier han.

Han saknar den kristne fellesskapen frå Nigeria. – Her skjer det meste i kyrkja

om søndagen – som ofte er fotballdag, men heimefrå er eg vant med at kyrkja er dagleg i bruk.

Til avisa Dagen fortel George at han ber før alle kampane – for begge laga, at ingen skal verta skadd, og om siger for Brann!

Redd for å bli for rik

Han er oppteken av å koma nærare Gud, og difor ber han om han ikkje skal verta så rik at han gløymer Gud. Han har inntrykk av at europearar snakkar mindre om Gud enn afrikanarar. – Vanskar kan føra til at ein tenkjer på Gud og treng han. I Afrika har eg sett eksempel på rike menneske som får alt dei ynskjer og dermed bryr seg mindre om Gud. Kanskje det er det som har skjedd i Europa; sidan det er langt mindre fattigdom her, så opplever ikkje menneske seg så hjelpelause som i Afrika og dermed gløymer dei Gud? undrar han.

Sjølv trur han bestemt at han er på jorda for å tena Gud – i alt, også gjennom fotballen. Alt eg gjer skal vera ei teneste for han, samstundes skal eg vera eit førebilete ved eit gudfryktig liv, ikkje minst i forhold til born og unge, seier han i det han med eit venleg smil skriv autograf til ein beundrande femår- ring.

Musikk, bibel og krim

Fotballen fyller mykje av tida til George. Men han har også funne seg vener både i og utanfor Brann. Av klubbkom- pisane er det særleg Håkon, Thomas og Knut han heldt lag med. Elles brukar han tida til å høyra på musikk – soul og Klem FM med sine rolege favorittar, lesa Bibelen og litt skjønnlitteratur. Sidney Sheldon og Agatha Christie er blant favorittane – og den nigerianske nobelprisvinnaren Wole Soyinka.

På tampen spør me han om korleis han opplevde det at Tyskland vann kampen mot Sør-Afrika om å arrangera fotball- VM i 2006.

– Sør-Afrika hadde dei nødvendige fasi- litetane. Afrikanske land har delteke i mange år, men aldri vore arrangør. Det var difor ingen konkret grunn til at Afrika ikkje fekk meisterskapen. Det vart teke ei politisk avgjerd, og det var ikkje rettferdig, slår han fast og påpeikar at dette synet står afrikanarar flest saman om.

Åshild Samnøy

Sagt om Olofinjana:

BA 26. mai:

På 16. mai spilte han seg rett inn i Brann-fansens hjerter, da han styrte inn to deilige mål og reddet den første trepoengeren. I går viste Seyi Olofinjana nok en gang hvilken eminent spiller det er rødtrøyene har skaffet seg.

Da Kenneth Storvik gikk ut tidlig, og erstatteren Tommy Knarvik etter hvert ble flyttet opp på topp, var det den elegante nigerianeren som sørget for ro på Branns midtbane. Det var han som satte i gang Brannmotoren. ... Og igjen viste Seyi fram sin geniale pasningsfot.

Mons Ivar Mjelde i BA 26. mai:

Seyi viste enda en gang hvilken knakende god spiller han er. Brann-sje- fen var både stolt og glad over det hans nye stjerneskudd presterter. Han nøler ikke med å gi ham mye av æren for at Brann klarte å komme inn igjen i kampen.

BT 9. september:

På vårparten denne sesongen slet Brann med prestasjonene og kjempet på nedre del av tabellen. Laget har slitt i motgang, men Seyi stått frem som Branns beste spiller. Når det har buttet imot som verst, har Seyi fortsatt vist hvilken stabilitet han innehar.

Publikum på Stadion har vært servert tekniske detaljer og pasninger av klasse. Før sesongen var det ikke mange som hadde trodd at "George" skulle slå gjennom så til de grader. Olofinjana er en spiller som underholder med finesser, samtidig som han jobber utrettelig i 90 minutter.

Håvard Flo til BT 26. august:

Sogndals Håvard Flo er mektig imponert over 23-åringen fra Nigeria. - Seyi Olofinjana var den spilleren jeg ble mest imponert over sist gang vi møttes. Da var han veldig god på en dag Brann var dårlig. Der har de fått en kanonspiller.

Dagbladet 26. mai:

I går briljerte Olofinjana i perioder, og viste at han individuelt trolig er en av tippeligaens beste midtbanespillere.

Stein på stein

Sesongen 2003 har så langt vært en berg- og dalbane. Den har tatt oss fra himmel til helvete og tilbake igjen. Før sesongen ble det snakket mye om å legge stein på stein for å bygge fremtidens lag. Samtidig skal vi selvsagt gjøre det bedre enn i fjor. Det siste målet sørger en foreløpig glitrende høstsesong for. Det første er det kanskje verre med?

Det vanligste spørsmålet jeg har møtt i høst er dette: Hva er det som har skjedd med Brann? Tja, pleier jeg å si. Det er ikke så lett å svare på. Kanskje har det bare med selvtillit å gjøre? Kanskje det. Jeg tror ikke helt Mons heller vet hva som egentlig har skjedd. Men det har nok med selvtillit å gjøre, ja. Til sommerferien lå vi sist på tabellen. Usle åtte poeng på tolv kamper. Etter Tromsø-kampen skjønte jeg for første gang at dette kunne bli direkte nedrykk. Våren var preget av marginer mot oss, personlige feil, et trenerteam som fikk lette anfall av panikk, store variasjoner i førsteleveren og ikke minst poengtap.

Den lille forskjellen

Høsten har vært preget av at vi har hatt marginene med oss, personlige prestasjoner, trygge trenere, en stabil førsteleveren og poeng. Forskjellen er selvsagt stor. Vi spilte ikke dårlig i vår heller, men stort sett tapte vi kampene (eller spilte uavgjort, vi tapte tross alt bare halvparten av kampene i vår). En seier på nesten en halv sesong holder jo ikke. De kampene jeg har sett i høst, har vært fest. Jeg kjenner ikke igjen laget mitt, og det er utrolig å se Brann spille som vi gjør.

Kanskje er det Raymond eller Cato eller Robbie som er den store forskjellen? Jeg tror heller det er et resultat av at mye klaffer på en gang. Det er den magiske følelsen man får når alt plutselig klaffer. Det trønderne har opplevd år

I ÅR HAR Erlend Storesund (over) og Arve Walde såvidt fått slippe til, men bare i vår da det buttet imot.

etter år, men som er så utrolig vanskelig å skape på nytt igjen (Bare se på Lyn og Molde).

Slapp til unge

Fjorårssesongen var en trist opplevelse som nesten endte med nedrykk. Den positive siden av fjoråret var at spillere som Erik Mjelde, Christoffer Eliassen, Vegar Landro, Torbjørn Kjerrgård og Knut Walde slapp til på A-laget. De fikk ikke like mye spilletid alle sammen, men de fikk prøve seg og kjenne på nivået. De er unge spillere som skal være fremtiden i klubben vår. Man kan si mye rart om Teitur, men han slapp i hvert fall til unge spillere. Kanskje ikke nok, og kanskje fordi han fikk panikk, men likevel.

Seriemester 2006

I år har Erlend Storesund og Arve Walde såvidt fått slippe til, men bare i vår da det buttet imot. I høst er det de trygge valgene som dominerer. Samtidig er A-stallen utvidet. Ikke et ondt ord om de

som er kommet til. Det er heller ikke noe galt i at vi omsider vinner kamper – tvert imot. Men klarer vi samtidig å ta vare på målet om å legge stein på stein for fremtiden? Klarer vi å samtidig bygge det laget som kan bli seriemester i 2006?

Tydelige resultater

Resultatene av Branns nåværende spillerpolitikk er dessverre tydelige. Noen av de største talentene søker seg vekk fra Brann i en kritisk fase fremfor å stå på videre. Erik Mjelde er gått til Løv-Ham. Christoffer Eliassen klager over dårlig sportslig utvikling på grunn av for lav kvalitet på juniortreningene. Branns sportslige ledelse snakker om å leie ut Knut Walde. De andre lokale lagene sikler etter våre øvrige unggutter. Hva slags byggesteiner er det da vi har igjen?

Noe bra også

Det beste man kan si om talentarbeidet i år er at ungguttene har fått dominere på andrelaget. Tidvis har vi stilt et nesten rent juniorlag i andredivisjon. Det har da også gått svært bra. Som tidligere blir laget dødt, forutsigbart og kjedelig når det kommer for mange veletablerte spillere inn. For Branns trenerapparat er dette et daglig problem. Skal vi få gitt denne unggutten spilletid i andredivisjon eller bruke denne kampen til å trene opp denne A-lagsspilleren som har vært ute med skade?

Hva får dem til å bli?

Hva er det som skal få de beste juniorene i Brann siden Kniksen sin tid til å bli i klubben og utvikle seg? Svaret bør være selvsagt. De beste treningsmulighetene i Bergen, muligheten til å hospitere på A-lagstreninger, et kamptilbud på høyt nivå og vissheten om at det er mulig å slåss om en plass på A-laget hvis du er god nok.

Det holder ikke om bare noe av dette er på plass. Alt må klaffe for at ambisiøse unggutter skal være så tålmodige som de må være for å kunne ta det endelige steget. I dag svikter det åpenbart på avgjørende punkter. For Branns fotballfremtid er det utrolig viktig å rette opp i dette nå.

Per Arne Flatberg

– Sjølvtiliten kjem når me vinn

– Den beste læring for ein spelar er å vinna fotballkampar; då kjem også tryggleik og sjølvtilitt, påpeikar Brann-trenar Mons Ivar Mjelde når han samanliknar Brann sin vår- og haustsesong.

– Utgangspunktet vårt var ikkje det beste. Mange spelarar var ikkje med før i mars, på sett og vis kom seriestart for tidleg for oss. Me må spela ut frå føresetnadene våre, og spelargruppa me disponerer utfyller kvarandre betre no enn i vår. Me har også gjort litt formasjonsendring. Det kunne nok vore teke andre val i vår, men det er etterpåkløskap, erkjenner han.

d12m har bede Brann-trenaren lesa gjennom Per Arne Flatberg si vurdering av sesongen så langt og særleg utdjupa litt om korleis han tenkjer omkring talentarbeidet i Brann.

– Me tar på alvor å utvikla eigne talent i Brann, bedyrar Mons. Mannen som for eitt år sidan arbeidde tett med Branns U- og juniorlag, har framleis stor tru på Brann sitt langsiktige utviklingsarbeid.

Arve og Erlend

Han nemner fotballgymnaset som eit eksempel på korleis Brann legg vekt på å starta tidleg å arbeida med talenta og tidleg la dei trene mykje. – No får mange av dei smaka på kvardagen i 2. divisjon. Men derifrå er det eit langt steg til tippeligaen. Me ynskjer å rekruttera unge frå eigne rekkjer og ta dei opp i A-stallen. Til neste år får truleg Erlend Storesund og Arve Walde plass her. Er dei gode nok, så slepp dei til på A-laget.

Pr. i dag meiner Mons ingen av junior-spelarane kan gå rett inn og forsterka A-laget. På lengre sikt er han oppteken av at Brannstallen må ha ledig plass for unge talent. – Det er snakk om ein prosess. Dei får trene med A-laget, spelar

Foto: Erik J. Kvalsund

jamleg kampar i 2. divisjon og med maksimal utvikling vil dei etter kvart også få spela på det øvste nivået.

Tap er dårleg læring

Når det gjeld graden unge spelarar har sleppt til denne sesongen, har Mons fleire kommentarar. – Situasjonen i vår gjorde det ikkje lett å sleppa til dei unge i stor grad. Me sleit med dårlege resultat, og slike kampar er ikkje god læring. I haust har me gjort andre grep som dermed ikkje har gjeve plass til dei unge på laget. Men mange av dei trenar fast med A-laget. Håpet er at dei gradvis skal sleppa til, få positive opplevingar og sjølvtilitt – som må opparbeidast over tid. Utvikling av unge spelarar er eit arbeid som må skje over tid. Me vil gjerne ta godt vare på dei, og rutinerne spelarar er det beste læringsmiljøet dei kan få, understrekar han.

I tilfellet Erik Mjelde ser ikkje Mons på det som negativt at han er gått til LøvHam. – Han kan verta ein god førstedivisjonsspelar, men eg tvilar på om han når tippeliganivå. Me har likevel ein avtale om å få han tilbake, dersom det skulle visa seg at han vert god nok.

Velja nokre få

Mons påpeikar at Brann ikkje må ha fleire talent enn klubben greier å ta vare på. – Det er ingen dramatikk om enkelte spelarar går over til andre lokale lag. Somme kan også ha godt av eit klubbskifte, trur han. Som han også har påpeika for d12m tidlegare, er det ikkje rimeleg å venta at dei fleste spelarane i juniorstallen skal nå tippeliganivå. – Realistisk sett vil det berre vera nokre få som greier det steget. Det kan vera vanskeleg å plukka ut dei som skal få sjansen når gruppa er jamt god og få skil seg ut. Men me tener på å velja ut nokon. Ei rulleringsordning vil senka kvaliteten på A-lagstreningane, meiner han.

– Mange supporterar har kommentert positivt at du kjem bort til Store Stå og ber om støtte før kampane. Kvifor gjer du dette?

Eit ekstra løft

– Supporterane har ei viktig rolle, så dette er heilt medvite gjort frå mi side. Eg veit av erfaring at når det er trøkk frå tribunen allereie under oppvarminga, så veks den gode følelsen. Det gir spelarane eit piff og eit løft til å gje ekstra i kampen.

Mons synest kanskje det i somme situasjonar under kampane kan verta for mykje piping mot dommar eller motstandarlag i forhold til støtte til eigne spelarar.

Sjølv set han stor pris på all støtta han fekk då laget sleit i vårsesongen. – I forhold til leiinga i klubben har me ein jamn dialog. Dei vert heile tida oppdatt på korleis me arbeider sportsleg og har gjeve sin tilslutnad. Sjølv har me hatt tru på arbeidet som har vore gjort, men det har vore godt at klubbleiinga har vore flinke til å backa meg opp, påpeikar Mons som erkjenner at trøkket rundt han kunne vera tøft til tider i vårsesongen.

Av Åshild Samnøy

Foto: Silje Katrine Robinson

Raymond vs. Johnny

Brannspillere er vel vant med å bli intervjuet, først og fremst av journalistene, men også innimellom av supportere gjennom nettmøter. d12m gjør et forsøk på å bytte roller og lar Branns hjemvendte "redningsmann", Raymond Kvisvik, få spørre en av supporterernes frontfigurer om akkurat det han vil.

Som supportertalsmann ble Johnny Korneliussen fra gamle Brannbutikken valgt. Johnny var også sterkt delaktig i forsøket på å skremme Lillestrøm i fjor da han og to andre supportere lot seg avbilde over en helside i Bergensavisen, bare iført Brann-skjerf. Dessverre var ikke synet skremmende nok for Lillestrøm, men ryktet om det uvanlige stuntet nådde like til Wien.

Raymond er kjent for friske og åpne hjertige uttalelser i mediene, og tar intervju-utfordringen med sedvanlig sporty innstilling. I utspørrollerollen er han velvilligheten personlig, men

erkjenner at oppgaven var vanskeligere enn han trodde.

Raymond: – Når vinner Brann serien?

Johnny: – Får håpe det blir snart – i hvert fall før eg dauer... Vi bør greie det innen en fem års periode. Rosenborg vil bli svekker på grunn av bortfall av den gamle stammen. Da bør det bli mulig for andre lag å ta opp kampen. Brann har en spillerstall som kunne greie det, særlig om stallen forsterkes med en stor, kraftig spiss. Dessuten vil Mons bare bli bedre og bedre som trener. Han har kjempekvaliteter og kommer til å bli en kjempetrener, forkynner

Johnny med stor overbevisning.

Raymond: – Hva betyr mest for dere supportere, spillet og underholdningen eller poengene?

Johnny: – Helt klart poengene. I vår spilte Brann god fotball og kom til mange sjanser, men greidde ikke å score mål. Uten poeng stod vi i fare for å rykke ned. Om det aldri så mykje spilles bra fotball, men poengene uteblir, så har vi et problem.

På den annen side er det ikke bra med en omvendt situasjon, poeng og dårlig fotball. Aller helst vil jeg ha begge deler.

Men må jeg velge, tar jeg poengene.

Raymond: – Hva kjennetegner en ekte Brann-supporter?

Johnny: – Det finnes faktisk ingen ytre kjennetegn. Det går ikke an å si at bare de som reiser på de fleste bortekamper eller er kledt i Brannfargene er ekte supportere. Alle som er genuint interessert i Brann og lidenskapelig opptatt av klubben, som også i motgang har et kjærlighetsforhold til klubben, de er Brann-supportere så gode som noen. Ekte supportere støtter laget i tykt og tynt. Det er mange slike som kanskje ikke har mulighet til å reise på kamper, men som ikke er dårlige supportere av den grunn.

Raymond: – Er du fornøyd med Branns økonomi og styring?

Johnny: – Dette er blitt mye bedre de siste årene og er uten tvil på rett vei.

Samtidig er det sikkert forhold som fortsatt kan bli bedre uten at jeg akkurat har noe konkret å peke på. I forhold til perioden der det ble brukt penger som klubben egentlig ikke hadde, er jeg kjempefornøyd med måten tingene blir gjort på nå. Et godt eksempel er da Bjørn Dahl i vår gikk ut og erklærte Mons for fredet uansett resultat. Dette tror jeg må være en av de første gangene det er gitt full tillit til treneren uansett, og det var veldig bra.

Raymond: – Tjener spillerne i Brann for mye?

Johnny: – Nei, jeg mener ikke det. Jeg har stor sans for det nåværende lønns-systemet med grunnlønn og prestasjonsbaserte bonuser. Andre klubber begynner å ta etter. Når spillere får betalt etter innsats, unngår en at spillere ikke kjemper, men likevel får topp-lønn.

Raymond: – Hvor mye penger brukes det på en sesong av en Brann-supporter som reiser på de fleste kam-pene?

Johnny: – Hvis vi regner med sesong-kort, ca ti borteturer, drakt og effekter og sosiale samlinger med andre sup-porter, kommer det i alle fall på 25 000 kroner. Det er en betydelig sum penger for mange supportere. Men når man virkelig brenner for laget, kan det ikke måles i penger. Jeg føler ikke at jeg kaster bort disse pengene og har ingen dårlig samvittighet. Jeg får igjen mye glede, sterke opplevelser og inntrykk – både når vi vinner og taper. Her passer uttrykket: Ekte kjærlighet kan ikke måles i penger.

Åshild Samnøy

[Verdt å lese]

Kampen uten ball avgjør

Kampen uten ball
Om penger, ledelse og
identitet i norsk fotball
Av Hallgeir Gammelsæter
og Frode Ohr
Abstrakt forlag 2002

Det var ingen liten begivenhet da boken *Kampen uten ball* kom i fjor høst. For første gang var det skrevet en bok om de økonomiske og organisasjonsmessige utfordringene i norsk fotball. Forfatterne og fotballfor-skerne Hallgeir Gammelsæter og Frode Ohr har gjort en god jobb. Denne boken er skrevet som en lærebok i fotball-økonomi for studentene i dette faget på Høgskolen i Molde. Men det er også en bok for de som er opptatt av fotball fra et organisa-sjonsmessig eller økono-misk synspunkt. Heldigvis har forfatterne klart å styre unna det verste akademi-kerspråket og når sitt mål om å formidle disse pro-

blemstillingene til et bre-dere publikum. Boken er likevel for de litt spesielt interesserte. Er du en av de som synes *den 12. mann* ofte er kjedelig på grunn av alt stoffet om supporterpolitikk, er ikke denne boken noe for deg. Heller ikke hvis du tror det er en lovmessighet i at de som er satt til å lede klub-ben, har rett. Er du derimot av de som synes organisa-sjon, identitet og økonomi er vesentlig å forstå for en klubbs suksess, kan denne boken være noe for deg. *Kampen uten ball* hjelper i stedet de som vil forstå litt av utviklingen utenfor banen og hvordan dette også påvirker de sportslige resultatene. Samtidig som boken favner bredt i målgruppe, er det brede perspektivet også en av de store svakhetene ved boken. Det blir rett og slett ikke anledning til å gå så grundig inn i temaene som

det som kanskje kunne vært ønskelig, og jeg merker det på temaer jeg kjenner godt at det hadde vært ønskelig om for-fatterne gikk dypere inn i stoffet. Når dette ikke er gjort, er det likevel også en bra ting med tanke på populariseringen av et stoffområde som ofte ellers overlates til de som arbeider direkte med fotball. (Å kalle dem fagfolk er kanskje litt drøyt.) Forfatterne gjør en svært god jobb med å gjøre van-skelige temaer lett tilgjengelig og begripelig for både supportere og fotballedere. Bokens hovedtese er at klubbene er nødt til å finne en klubbfilosofi som fore-ner foreningsmodellen med den kommersielle siden. Det er det ikke van-skelig å være enig i. Mest interessant synes jeg boken

blir når den fokuserer på fotballens rolle som iden-titetsskaper kontra å være et underholdningsprodukt. Forfatterne peker på at fotballen ikke er en vare som nødvendigvis selger bedre bare den får bedre embal-lasje, men heller er sterkt knyttet til begreper som identitet og tilhørighet.

Lest av Per Arne Flatberg

Når Brann tar gull...

Vår stadig tidsreisende Alexander Osdal har nok en gang sendt oss aviser fra fremtiden. Her er forsiden fra da Brann tok sitt første seriegull siden 1963.

Molde-patriot Kjell Magne

BONDEVIK I

harnisk etter

SEX-

målstap

i scorings-

ORGIE

da Brann vant gull

Brann tok gull, men

FANSEN VISTE FINGEREN TIL DOMMEREN

900
arrestert!

Hva skal GULL-HELTENE kalles?
Du kan bestemme!

Aftenposten

Vålerengens
Idrettsforening rykket
ned til 4. divisjon etter at
ha spilt 0-0 mot
Rælingen med 10 mann i
nesten et kvarter, og nu
mener mange det bør
være på tide at trener
Kjetil Rekdal trekker seg.

Brann tok gull med
materialforvaltar frå Radøy

-MANGE BALLAR Å HALDA STYR PÅ!

**METTE-MARIT
OG AZAR
SKILLES**

Raymond Kvisvik og Brann
tok gull på søndag

-HER ER MITT NYE KJÆRLIGHETS- REDE

**METTE-MARIT OG AZAR
SAMMEN IGJEN**

Bergens Tidende

FYLKESMANNEN I SOGN OG FJORDANE ADVARER MOT POL I LUSTER

**BYBANEN
UTSATT
IGJEN**

**RV RASER MOT
KULTUR-KUTT**

Brann tok gull

Dagbladet

Brann tok seriegull
etter 6-0 mot Molde:

SLIK OVERLEVER DU BRANN- SUKSESSEN

Dagbladet gir deg rådene

Dagen

Apostlene feiret Brann-gullet som
om Jesus var gjenoppstått, men
Brann-helten Knut Walde sier:

-JESUS STØRRE ENN GULL

TIFO ødelegger stemningen

Forskjellige typer tifo har gjort sitt inntog på norske fotballtribuner i løpet av det siste tiåret.

Det begynte med kreppruller og konfetti, spesielt på Lillestrøm og i Bergen, og har spredt seg til storflagg, bannere, bluss, ballonger, tostangsflagg, stripes og det meste annet. Ikke minst har tifo-bruken spredt seg til hele Norge. Det er ikke sikkert det har vært så vellykket. En god tifo lager en egen, og flott ramme rundt kampen. Mange av tifo-ene i Norge de siste par årene har vært bedøvende flotte og ekstremt imponerende. Men har de hjulpet på stemningen? Har de ført til flere antall syngende? Har de ført til at vårt lag har gjort det bedre på banen?

Alt var bedre før?

Jeg er en gammel og tildels gretten mann. For oss litt opp i årene er det naturlig å tenke at alt var mye bedre før. Det er ikke sikkert at det var det på alle områder, men to ting er jeg rimelig sikker på: Den beste musikken ble laget for over 20 år siden, og stemningen på norske tribuner var bedre før tifoene gjorde sin inntogsmarsj.

Tifoens sin feil?

Kanskje er det ikke tifoene sin feil at stemningen har blitt dårligere? Kanskje er det andre grunner til at det er blitt

akseptabelt å stå på Klanens Vestbredde eller Brannsupporternes Store Stå og holde kjeft? Fotball-Norge har drevet en nokså massiv kampanje for å passivisere oss – gjøre oss til tilskuere fremfor supportere. De sterke, brennende følelsene har dårlige vekst-vilkår, uansett hvor mye klubbene snakker om "følelsenes arena". I virkeligheten er det en ting klubbene ønsker mer enn noe annet: Trofaste kunder. Og attpå til trofaste kunder som ukritisk konsumerer "produktet" de tilbyr. De aller fleste av oss har latt oss påvirke. Det er slutt på tiden da Brann-supporterne gikk i demonstrasjonstog gjennom byens gater for å få avsatt det sittende styret. Klanens redningsaksjon overfor Vålerenga fra en del år tilbake er nå erstattet med milde ønsker om mer penger fra Fredriksen. Vi er blitt passivisert. Alle mann. Og her kommer tifo inn.

Tifo gjør oss til tilskuere

Selv om tifoene skaper en flott ramme rundt kampene, har de fleste likevel en ting felles: De gjør de aller fleste av oss til tilskuere. Sånn var det rett og slett ikke før. Supporterne var i høy grad deltakere i spillet som foregikk på banen – både før, under og etter kampen. Engasjementet var glødende, og folk sto i kø utenfor for å komme i gang med syngingen så fort som mulig. Nå er tifo blitt "avsparket" for syngingen. Og det er for sent. Når kampen er i

gang, er vi allerede vant til at det er andre som stiller opp. Det er andre som sørger for stemning. Det er andre som tar tak.

Overføres til syngingen

Hvordan er det med deg? Kan du med hånden på hjertet si at du er en av dem som alltid stiller opp i kampens hete? En av dem som "alltid" synger? En av dem som tar tak når det butter imot på tribunen og på banen? De færreste av oss er blant dem, og det blir stadig færre. Jeg tror hovedårsaken er at det ikke lenger er "mitt ansvar" å sørge for ordentlig stemning på Stadion. Det har vi jo tifo-gruppa til å gjøre. Jeg er redd for tendensen, og jeg er redd for enda dårligere stemning fremover.

Død over tifo?

Skal vi kutte ut tifo, og latterliggjøre de som driver med det? Slett ikke. Men jeg savner nytenking rundt tifoene våre. I stedet for å tenke utelukkende på hvor vellykket det er visuelt, kan vi tenke på en annen ting: Fører denne tifo til at flere tar tak på tribunen? Fører det til at flere er med og synger gjennom kampen? Fører det til at vårt lag får bedre støtte fra tribunen og bedre forutsetninger for å vinne kampen? I så fall synes jeg du skal være fornøyd med en vellykket tifo.

Per Arne Flatberg

Tifo trekker folk til kampene

Tifo er en forkortelse for det italienske ordet for supporter, tifosi. I dag brukes ordet verden rundt som en betegnelse på arrangementer fra fansen, som oftest ved spillernes inn-tog på banen.

Eksempler på tifo er konfettiregn, bannere, kasteruller, mosaikk eller pyroteknikk. Det var på 1970- tallet at tifo oppstod i Italia. Torino-fans ble kjent for å fyre opp en mengde nødbluss under kampene, og flere fulgte snart etter.

I dag er det fortsatt italienerne, spanjolene og franskmennene som er de ledende på dette feltet. I disse landene er det ikke uvanlig at fansen maler gigantiske overhead-flagg for hånd, ofte mange hundre kvadratmeter store, med en påskrift ofte myn-tet på motstanderen. Etter kampen kaster de flagget, for å så lage et nytt til neste kamp.

Høy klasse på Råsunda

I Skandinavia er det imponerende å se hva de svenske supporterne har fått til de siste årene. Selv om danskene med Brøndby-Support (over 15 000 medlemmer) og fansen til FC København i spissen etterhvert har blitt bra på tifo, er det i Sveriges hovedstad Stockholm det skjer, hvis man er interessert i å oppleve arrangement i aller høyeste klasse. Tifo har blitt en målestokk for styrkeforholdet mellom de tre store "klackene" der, Djurgårdens Järnkaminerna, AIKs Black Army og

Hammarbys supportere. Stockholmsderbyene trekker mellom 20 000–30 000 til Sveriges landskampsarena Råsunda, og i forbindelse med disse derbyene får vi tifo-show av høy internasjonal klasse.

Nødbluss på Nadderud

Norske tifoarrangement til nå vært av varierende kvalitet. I 2001 og 2002 fikk vi riktignok se flere meget vellykkede arrangementer av både Klanen, BST, Kanari-Fansen, Kjernen, Stabæk Support og Oddrane – for å nevne noen. De som var først ute i Norge, var nok KanariFansen, som ble kjent for å hive gule og svarte kasteruller inn på banen når Fugla entret gressmatta. Dette har senere blitt gjort av de fleste norske supportere. Brannfansen fulgte tidlig etter. Alle som var på Nadderud siste serieomgang i 1997, husker hvilket utrolig skue det var da flere titalls nødbluss og røykbomber ble fyrt av.

Ettersom Norges Fotballforbund (NFF) hadde vedtatt å forby bruk av pyroteknikk, forsvant dette mot slutten av 2000-sesongen, da bøtenivået blir for høyt for de fleste. Supporterne oppfattet dette som et håpløst forbud som alle som er opptatt av tifo, kjempet imot. Pyroteknikk er helt ufarlig forutsatt at det brukes riktig. I 2000 derimot fikk vi se pyrotekniske show flere ganger da Kjernen, BST, Klanen og Stabæk Support (to ganger) ga blaffen i forbudet fra NFF ved å fyre opp røykbomber og bluss.

Bluss på prøve

Som en prøveordning før 2001-sesongen

vedtok NFF – etter intens lobbying fra Norsk Supporterallianse (NSA) – å tillate bruk av nødbluss (bengalske lys) og stjerneskudd under en del restriksjoner. Mange supporterklubber benyttet seg av åpningen, og i 2001 ble det mye bluss. I 2002 litt mindre ettersom folk begynte å innse at tifo er mer enn fire mann med to bluss hver.

Alt som går under betegnelsen tifo er med på å gi spillerne beskjed om at supporterne er der for klubben og at spillene blir satt pris på. Disse tribunearrangementene er også blitt en ny måte for supporterklubbene å konkurrere seg imellom. Det er med på å rette fokus bort fra "oppgjør" utenfor banen. På denne måten kan supporterne heller bruke krefter på å "skape" noe på selve tribunen som man kan være stolt av.

Skaper kreativ ramme

Legger vi sammen tilskuernes supporterutstyr i klubbens farger, tifo-arrangementene før avspark, bannere, flagg og til slutt det aller viktigste, nemlig den verbale støtten til laget gjennom hele kampen, da har man skapt en ramme rundt norske kamper som vil være med å trekke flere folk til norske arenaer i tiden fremover. Tida da man sto med hendene i kors og glante olmt på motstanderfansen, er over. Det er de supporterklubbene som kan vise til kreativitet med sanger, rop, hjemmelagde flagg, bannere og tifo-arrangementer til ære for klubben, som kan slå seg på brystet og si de har gitt alt.

Espen Brakstad

Etter 13 år som trofast høyre-back takker Geddi nå for seg. Et langt liv opp og ned krittstreken i Brann-drakt er over.

Takk for alt, Geddi!

Geddi er en institusjon i Brann. For store deler av Brann-publikummet må en gå langt bak manns minne for muligens å erindre et Brann-lag uten Geirmund Brendesæter.

Han kom fra Stord før 1991-sesongen, og har, utenom et mellomspill i Arminia Bielefeld i 1997, spilt i Brann siden. Hele 334 obligatoriske kamper har han fått med seg i den røde drakten. Innimellom kan en faktisk få inntrykk av at halve Store Stå ikke engang var slutet med bleier da Geddi debuterte.

Det vil vel være å overdrive å si at Geddi har vært en publikumsfavoritt hele tiden etter debuten mot Lyn 16. juni 1991. Men hans ærlige og offensive spillestil har gitt han stor respekt blant supporterne. Også blant dem som sukker høylydt hver gang han mister ballen etter et litt for ambisiøst løp mot motstanderens mål. For ikke å snakke om når han roter det til for seg i eget forsvar. Og vi skal ikke engang nevne finten til Brattbakk...

Men det er glemt. Når vi senere i livet skal huske tilbake på Geddi, så er det de positive minnene vi skal ta vare på: Supermålet mot Rosenborg på Lerkendal i 1993. Radarparet Geddi og Lars Bakkerud på høyrekanten på 90-tallet. Klikk-klakk-fotball ned langs linjen, sjelden har vel to Brann-spillere funnet hverandre så godt som disse to. Alle de klassiske duellene mot Mini på

– Jeg har hatt muligheter til å spille for andre tippeligaer; både Rosenborg, Stabæk og Lillestrøm har kommet med tilbud.

90-tallet, landslagsvingen ble omgjort til en lilleputtspiller i kamp etter kamp (om vi husker rett...). Hans energiske søken etter rom å løpe i langs kanten. Hans energiske løp selv om han ikke har rom. Hans evige tro på at bolleklipp er siste mote. Kort sagt vil Geddi bli husket som en av de store Brann-spillere gjennom tidene.

– Beskriv ditt eget forhold til Brann, Geddi.

– Mitt forhold til Brann er uavhengig av forholdet til personer i klubben. Det handler verken om trenere, administrasjon, styre – eller spillere. Disse gruppene gjør at Brann kan framstå på forskjellige måter. Men mitt forhold går dypere. Det er en grunnleggende klubbfølelse som knytter seg til den institusjonen Brann er, sier Geddi og understreker at dette forholdet påvirkes ikke av om det er gode personer eller "drittsekker" i ledelsen.

– Selv har jeg på mange måter gjennomlevd tre-fire epoker med Brann. Både trenere, administrasjon, ledelse og spillere har stort sett vært skiftet ut flere ganger. Av og til oppleves det som jeg sitter et par hauger over de fleste andre og ser ting i et lengre perspektiv. Men alle epokeskiftene og folk som kommer og går, har bare forsterket mitt forhold til klubben, sier han.

Geddi tror at det sterke forholdet til klubben har en viss sammenheng med at han har holdt med Brann siden han var liten. Drømmen var å spille for klub-

GEDDI PÅ POST ved første stolpe.

(Foto: Brecht/Brecht Foto)

GEDDI HAR STARTET utallige Brann-angrep fra sin posisjon som høyreback. Her er det Petter som starter på et løp.

(Foto: Brecht/Brecht Foto)

ben. Og bortsett fra et kort mellomspill i Arminia Bielefeld, har Geddi vært Brannspiller gjennom hele sin karriere som fotballspiller på toppnivå.

– Jeg har hatt muligheter til å spille for andre tippeligalag; både Rosenborg, Stabæk og Lillestrøm har kommet med tilbud. Men forholdet til Brann har gjort det vanskelig for meg å spille for andre klubber, så lenge Brann har villet ha meg.

– Mitt forhold til Brann vil heller ikke endre seg når jeg nå gir meg som aktiv spiller, sier Geddi, som ikke vil avvise muligheten av at kan bli å finne på Store Stå fra neste sesong. – Men akkurat det vil vel være litt avhengig om jeg er enig med de som styrer der, sier han. Geddi illustrerer sin lange fartstid

for Brann ved å peke på at i hans tidlige periode i Brann var Erik Hanøy leder for gjengen på Store Stå. Og mens Hanøy nå er speaker på Stadion og kommenterer Brann på Radio 1, er han selv fortsatt Brann-spiller.

– Hva vil du selv si om ditt særpreg som spiller?

– Jeg har alltid vært en offensiv spiller-type som har likt å utfordre andre spillere. I Brann har jeg mest blitt brukt som en som skal stoppe andre. Når jeg nå ser tilbake på Brann-karrieren savner jeg kanskje å kunne fått brukt mine offensive kvaliteter enda mer.

– Hva ser du på som høydepunkter i karrieren din?

– Det var uten tvil da jeg ble kåret til

årets spiller av supporterne i fjor. Vi hadde en tøff sesong, men greidde å beholde plassen – akkurat som i 1991. Ellers er semifinalen mot Lillestrøm i 1995 en minnekamp. Lillestrøm hadde vunnet 3–1 på Åråsen og ledet 1–0 til pause på stadion. Så snudde vi kampen og vant 4–1. Da var det en fantastisk stemning.

– Hvorfor tror du at supporterne har fått et helt spesielt forhold til deg?

– Det må nesten du svare på, begynner Geddi og nøler litt for en gangs skyld. – Det har kanskje noe med at jeg har vært lojal og oppofrende i spillestilen. Dette er noe som er etter supporterens hjerter. Støtten fra supporterne har selvfølgelig betydd enormt for mitt forhold til klubben. Det har så tydelig vist meg klubben i et større perspektiv – noe som går langt ut over meg selv og min situasjon. Støtten fra supporterne har lært meg å tenke mer på klubben som en stor helhet.

I skrivende stund er det ikke avgjort på hvilken måte Geddi skal hylles når han nå legger opp. Men det burde ikke forundre noen at forslaget om å arrangere en testimonialkamp for ham, får stor tilslutning på supporterens nettsider.

Selv bedyrer han at han ikke er typen som liker for mye styr rundt avskjeder, men innrømmer at det blir vemodig å gi seg. Men han er opptatt av å ønske arvtageren lykke til.

– Hvem vil du foreslå som arvtager på høyrebacken?

– Jeg har en god stund ment at Vegar Landro vil være et godt valg; ham vil jeg anbefale varmt, sier Geddi og avslører stor respekt for den unge Brann-spilleren som i supporterkreter allerede er blitt sammenlignet med Geddi.

Nå er det et 3. divisjonslag som etter alle solemerker skal få gleden av å ha Geddi på banen. Som spiss. Ellers skal fritidsbonden på Nesttun drive med eiendomsutvikling på hjemtraktene på Bømlo.

Vi skal se etter deg på skåringslistene i lokalavisene, Geddi, og takk for det du gav oss av gleder i Brann-drakten. Vi kommer til å savne deg!

Åshild Samnøy
Leif Morten Nygård

Sagt om **Geddi:**

Mons Ivar Mjelde

Geddi har gjort en kjempejobb for klubben. Han er en lojal spiller som man alltid kan stole på. Håper han nå kan få en god avslutning på karrieren med en del gode kamper!

Per Ove Ludvigsen

Geddi er en treners og en klubbs drøm. Han er lojal og gir alltid hundre prosent. Han verken syter eller klager. Det eneste negative er at han er stril, men det kan han jo ikke gjøre noe med.

Cato Guntveit

Geddi er ikke bare den Brann-spilleren i nyere tid som har spilt flest kamper, han har også tatt desidert mest tuneller. Jeg kommer til å savne den notoriske dribblingen innenfor motstanderens 16-meter. Ellers har Geddi vært en spiller som måtte være først ute med alt: playstation, go-cart, hester, trav, alt ville han ha med seg og alt fikk han tid til. Slik kunne han minne om et barn i en eldre kropp – og fremdeles ser han ut som han er 18 år. Men han har blitt familiefar for lenge siden – Therese har fått "kuet" han, men han trives i den rollen.

Roy Wassberg

Geddi er en kjempekar som har gjort en enorm innsats for Brann både på og utenfor banen. Han er en god rollemodell med sunne holdninger og verdier.

Egil Ulfstein

Som fotballspiller er Geddi energisk, vanskelig å spille mot, er en god høyreback med et god driv. Som person er han sindig, rolig, omtensksom og stiller alltid opp.

Seyi George Olofinjana

Geddi er en god spiller på egen hånd. Han er en av de sterkeste spillerne i Brann, særlig god defensivt,

vinner ballen og arbeider hardt. Som ung spiller er det mye å lære av hans erfaring, og det er godt å møte slike spillere når en kommer ung til en ny klubb. Det har vært en glede å møte ham og spille sammen med ham.

Robert Hauge

(ansvarlig for Branns fotballgymnas og arbeider mye med kampanalyse; er trolig den personen som har sett Geddi aller mest på video):

Geddi vil gå inn i historiebøkene som en av spillerne som har hatt det største hjertet for klubben. Kanskje har hjertet av og til vært så stort at det koker over? Men også det er et utslag av hans store engasjement for klubben.

En liten hilsen til en "dverg" fra en annen "dverg"

Kjære "Geddien" (eller Tjommi)

Jeg vil bare med disse få ord få lov til å takke deg for alt du har gjort for meg.

Uten deg og dine løp fremover på banen, som jeg aldri orket å følge etter, hadde ikke jeg fått de gode kontringsmulighetene som gjorde meg til den fotballspilleren jeg en gang var: Fryktet og "hatet" i det ganske land (utenom i Trondheim og Bodø...) for mine raske forseringer på venstre siden, mine mange mål og målgi-vende til mine lagkamerater.

Uten backer som deg, Geddi, så hadde ikke jeg vært noe!!

Hvis du hadde gjort jobben din og passet på meg som en back skal gjøre, så hadde ikke jeg vært noe som helst, utenom en liten jævel av en nordlending!!!

Det er nok du og Dennis Schiller som har betydd mest for meg.

Lykke til i det sivile liv, jeg kan love deg det er herlig.

Mini:-) Like Blid

P.S. Nå som du skal legge opp, kan ikke du si i fra til Davy at det var straffe i 95 på Ullevaal. Du vet jo at jeg aldri har filmet, slik som du gjorde på "stadioen" i seriekampen i 95!!! D.S.

Pinlig supportercup

– Det er utrolig kjipt at det ikke var noe lag fra Brann. Hva er det som skjer? Ordene falt i bussen på vei fra Abra-hallen til Trondheim sentrum.

Vi var vel ikke helt edru noen av oss. LSK-supporteren ved siden av meg og jeg – enslig Brannsupporter i Trondheim under årets supportercup. For første gang stilte ikke Brannsupporterne lag i den årlige cupen for supportere, og det var ikke bare jeg som syntes det var litt pinlig.

Etter fjorårets våte eventyr på Lillestrøm og med tanke på det litt ustødige været i Trøndelag på høsten, hadde Kjernen som var årets arrangør, valgt å legge cupen innendørs. Det var ikke akkurat bare Brannsupporterne som hadde prioritert annerledes, for bare 19 lag stilte til årets cup. Det gjorde imidlertid arrangementet nokså håndterlig. I tillegg til Kjernens lag, stilte det lag fra Klanen, Kanari-fansen og Stabæk Support. Det plasserer oss som supportere sammen med alle de andre som ikke klarer å stille lag. Sterkt. Rett nok var Stabæk Supports lag i herreklassen noe sammensatt og mønstret spillere fra til sammen syv supporterklubber. Til gjengjeld stilte Bærums jenter opp og forsvarte tittelen i dameklassen med glans

INGEN REPRIS: I fjor vant BST-Øst supportercupen da den ble arrangert på Lillestrøm. I år stilte ingen Brann-supportere lag. (Foto: www.kanari-fansen.no)

i konkurranse med Kjernen og Kanari-fansen. Som ventet dominerte trønderlagene fullstendig i herreklassen, og vinneren ble noe overraskende laget til det lokale punkbandet Brutal Kuk. Selve cupen var som vanlig nok et bevis for at tesen om at øl og fotball hører sammen ikke er så dum hvis man bare sørger for å balansere forventningene riktig. Fotballen foregikk innendørs, mens øltelt, grommusikk på anlegget og en genial grill sørget for at tilskuertallet ble holdt nede og at stemningen var høy utenfor.

Som vanlig klarte landslaget å legge en solid demper på festlighetene utover kvelden med en miserabel forestilling mot Bosnia, men det hindret ikke at det ble riktig festlig utover natten på Kjernens stampub for året. Neste år er det Ørneredet og Kråkevingen som har ansvaret for supportercupen. Lystlunden i Horten er et sannsynlig sted for det arrangementet. En god anledning for oss til å reise kjer- ringen med et solid fremmøte.

Per Arne Flatberg

Supportere og politikk

Også fotballsupportere har fått med seg at det er valg denne høsten.

Enkelte har funnet tiden inne til å prøve å påvirke politikerne i saker som er viktige for supporterne. I Oslo er det en sak som er viktig for Klanen og Vålerenga, nemlig reguleringsplanen for tomta til den planlagte Jordal Stadion. VPN varslet i midten av august at de vil holde sine lesere oppdatert på hvordan de ulike partiene og listekandidatene stiller seg til planforslagene. Hvis Klanen mobiliserer, kan det faktisk fort påvirke hele valget i hovedstaden. På Hønefoss har man samme problemstil-

ling. Ny stadion er planlagt og investorer er skaffet. Nå ser det ut som hele greia går i vasken takket være talentløse lokalpolitikere og protester fra et par selvopptatte naboer. Folk i Fosseberget brukte derfor tiden frem mot valget til å kartlegge hvem man bør stemme på sett med supporterøyne. I Bærum har man gått enda lengre. Bærum kommune har faktisk Stabæk Fotball som innlektpost på kommunebudsjettet. I stedet for å ruste opp det kommunale anlegget på Nadderud, som er en skam for bygda, så velger man altså å tyne Stabæk og Bærum SK. Stabæk Support ble så pissed på politikerne i kommunen at de i år like godt stilte egen liste ved kommunevalget, Stabæklista.

Stabæk Support tar ikke penger av klubbkassa for å drive valgkamp, men satset i stedet på friske nettsider (www.stabaek.no) og skolevalgene. Berlusconi ble statsminister i Italia etter å ha gått til valg på slagordet "Forza Italia", men slagord som "Forza Bærum", "Ut med pakket" og "Allez, Allez, Allez" var ikke nok for Stabæklista. Resultatet ble bare 366 stemmer og 0,7 prosent, noe som innebærer at ikke engang alle medlemmene i supporterklubben stemte på lista.

Av Richard Jansen, NSA

– Bataljonen for alle med hjertet i Brann

Da Brann Supporter Team (BST) på forsommeren erklærte seg selv konkurs, samlet tre karer seg for å diskutere hva som kunne gjøres overfor Brann og klubbens supportere.

Utfallet ble det vi nå kjenner som Brann Bataljonen Bergen. Men hvem er disse tre karene, og hva er det egentlig de ønsker å formidle? Vi har tatt en prat med Bataljonens leder, Thorleif Steffensen.

Da BSTs konkurs ble offentliggjort i sommer, ønsket tidligere styremedlemmer i BST et møte med det sittende styre for å høre hva som kom til å bli endelig skjebne for supporterklubben. Det ble der enighet om at de tidligere styremedlemmene Thorleif Steffensen, Kjell Morten Hjørtøy og Bjarte Hjørtøy skulle se på muligheten for videre drift av BST eller eventuelt oppstart av en helt ny supporterorganisasjon.

Tre enkle sjeler

De tre karene samlet seg til et eget møte den 17. juni der det hele ble gjort "kjapt, enkelt og greit". De registrerte en ny supporterorganisasjon til Brønnøysundregisteret på Internet, og vips så var Brann Bataljonen Bergen (BBB) stiftet.

– Vi var vel redd for at andre smågrupper var i gang med å starte noe som kanskje ikke var det Brann og supporterne trengte der og da. Derfor ble det gjort så raskt, sier leder Thorleif Steffensen.

Det som blir sagt å være formålene med denne foreningen er at den skal ivareta alle Brannsupporteres interesser, og at den skal være en åpen organisa-

THORLEIF STEFFENSEN har sammen med Kjell Morten Hjørtøy og Bjarte Hjørtøy stiftet Brann Bataljonen Bergen.

sjon som har som formål å legge forholdene til rette for medlemmene på så vel hjemme- og bortekamper. Den skal støtte Brann i tykt og tynt. Det skal ikke være en ekskluderende organisasjon, men en slags paraply der alle som har Brann i sitt hjerte skal få komme under.

– Vi mente det ville vært for råttent at BST skulle gå nedenom og hjem, og at alle medlemmene skulle sitte uten en organisasjon bak seg. Brann trenger

støtte! Vi er tre enkle sjeler som liker å gjøre ting for supporterne og ville ha en supporterorganisasjon i gang så snart som mulig, presiserer den ferske lederen.

Ikke nytt BST

Steffensen føler det er svært viktig å få frem at Bataljonen ikke er et nytt BST. Det er derimot en helt ny forening som nå er dannet, og han er nå lei av å bli konfrontert med at folk sammenligner de to enhetene.

– Det var mye som ble gjort i BST som ikke vi ønsker å gjøre, derfor ville vi starte noe helt nytt.

Bataljonens grunnleggere, Kjell Morten Hjartøy, Bjarte Hjartøy og Steffensen, sitter i et såkalt interimsstyre som har blitt supplert med kasserer Henk Ekerhovd. Til å begynne med var det ikke snakk om å sitte i et videre styre lengre enn til det første årsmøte i desember. Men det å skaffe kapable folk til å drive videre, viste seg å være vanskeligere enn først antatt, og Steffensen ser ikke lengre bort i fra at

alle fire stiller til valg.

– Vi ønsker et lite og kompakt styre som kan ta kjøpe avgjørelser, konstanterer Thorleif. Styret vil bestå av fem medlemmer. En leder, en nestleder, en sekretær, en kasserer og en turansvarlig. Hvem de ser for seg innta disse rollene, vil han ikke si noe om.

Ikke butikk eller NSA

Bataljonen fremhever at de ikke skal drive butikk, men at de ønsker en sunn økonomi. Det betyr at de må samarbeide

de med sponsorer. Mobiloperatøren Chess Communication er en av de forløpige samarbeidspartnerne. De skal blant annet hjelpe Bataljonen med borteturer, der de står for "garanti". Det vil si at de hjelper til økonomisk dersom turene skulle gå i minus. Flere andre avtaler skal etter sigende også ligge i luften.

Den nye supporterklubben har varslet at de foreløpig ikke ønsker å melde seg inn i Norges Supporter Alliance (NSA). Dette er fordi de mener det er feil at interimstyret skal bestemme om 2000 medlemmer skal være med i en organisasjon eller ikke. Dette tror Thorleif vil komme naturlig opp etter hvert, og mener det er en sak som eventuelt bør stemmes over i en generalforsamling.

Aldersgrenser

Det har i den senere tid stormet rundt

– Vi mente det ville vært for råttent at BST skulle gå nedenom og hjem, og at alle medlemmene skulle sitte uten en organisasjon bak seg. Brann trenger støtte!

temaet "aldersgrense" på Store Stå. Flere sjeler på den beryktede delen av Stadion har meldt sin frustrasjon over det de kaller "fjortiser på Store Stå". Forslagene om å sette en nedre aldersgrense har vært flittig diskutert på både BSTs- og Bataljonens nettsider. Styret i BBB har merket seg frustrasjonene, men hevder det er helt uaktuelt å sette en aldersgrense på Store Stå, eller på noen andre felt for den saks skyld. Det de derimot vil forsøke å gjøre er å prøve å legge forholdene bedre til rette for ulike grupper. Men før et møte med Brann om saken er avholdt, vil ikke styret si mer om dette.

– Vi har ingen planer om å skille folk fra hverandre. I første omgang tenker vi muligens tanken om tre ulike felt til ulike priser, Klokkesvingen, Store Stå og et sittefelt, sier en heller hemmelighetsfull leder.

Godt forhold til Brann

Den nybakte styrelederen takker også

Brann for et godt samarbeid, både administrativt og sportslig.

– Brann er interessert i å finne på ting sammen med oss. De hører også på oss og trer ikke bare ting nedover ørene på oss, sier en fornøyd Thorleif og retter en stor takk til Sportsklubben.

Bataljonen Bar

En stor takk retter han også mer enn gjerne til Fotballpuben. Det er takket være den at Bataljonens medlemmer nå kan boltre seg i et nyoppusset lokale i kjelleren på Fotballpuben. Bataljonen Bar, som det nå heter, er Norges andre rene "Klubb-pub" (etter Bohemen), en ren Brann-pub som er dekorert i klubbens farger, rødt og hvitt, og med Branneffekter på veggene. Hensikten med stedet fremover er at Bataljonen nå kan arrangere ulike arrangementer for sine medlemmer. Quizkvelder og Reprisekvelder har blitt nevnt.

– Vi ønsker å få til sosiale happenings for å samle supporterne utenom kamp. Dette kan også bli aktuelt etter sesongslutt.

Pr i dag har ikke Bataljonen noe tilbud for folk under 18 år. Dette lover imidlertid Thorleif å jobbe med utover. Et alternativ er å arrangere ulike temakvelder enten på Bataljonen Bar eller i Hansacorner på Stadion der det ikke vil bli servert alkohol.

Nye, gamle medlemmer

Da organisasjonen ble stiftet i sommer, ble det klart at de vel 1650 betalende medlemmene av BST skulle få gratis medlemskap i Bataljonen. I tillegg til disse har det også dukket opp flere gamle kjenninger som av ulike grunner med tiden har meldt seg ut av BST. Det gleder det nye styret at det er mange av de "gode, gamle" som nå er i ferd med å vende tilbake, og de velger å se på dette som en tillitserklæring.

Med nye medlemmer, gode avtaler på gang og stå-på-vilje, ser det nå ut til at den nystartede organisasjonen har en lys fremtid i møte. Hvis de tre karene holder det de lover, kan det bli en meget spennende høst i vente.

– Den dagen en Brannsupporter slår seg på brystet og sier seg stolt over å være medlem av Bataljonen, på samme måte som han er stolt over Brann, har vi kommet langt, avslutter Thorleif Steffensen.

Av Åse-Norunn Oen

Rett og slett en

kjernekar!

På grunn av plassmangel ble dette intervjuet med Runar Normann lagt over fra årets første utgave av d12.m. Mye har skjedd siden den gang, men redaksjonen mener likevel at artikkelen må på trykk. For Runar Normann er så mye mer enn den egoistiske drittsekken han har blitt fremstilt som.

– Å komme til Brann var det beste som kunne skjedd meg, og jeg tror Mons Ivar kan få det beste ut av meg. Dere skal ikke se vekk fra at jeg kommer til å bli her i mange år, sier en beskjedne Runar Normann en liten uke før seriestart.

d12m møter Runar på Akvariet rett etter dagens første Brann-trening. Her kommer han 2–3 dager i uken for å dyrke sin store hobby utenom fotballen: Å se på fisk.

– Man er jo tross alt nordlending, så dette har jeg fått inn med morsmelken, sier Runar med et lurt smil. Han forteller om mange turer på havet i barndommen der han trakk opp både torsk og sei. Han strekker ivrig ut armene når han, ubeskjeden til han å være, forteller om stortorsken på 25 kilo som han tok med line da han var 16 år.

– Oppveksten med mørketid og korte somrer i Nord-Norge har herdet meg. Jeg vet hva det vil si å jobbe hardt og gir ikke opp når livet butter litt imot, sier Runar.

Han er ikke redd for at supporterne skal synes han er rar siden han tilbringer så mye tid på Akvariet.

– Jeg er ingen ut-på-byen-type, og liker meg best hjemme med en kopp kakao og en god bok. Så turene på Akvariet er min måte å komme meg ut blant folk. Ellers hadde jeg bare blitt sittendes hjemme, og så hjelper det selvsagt på hjemlengselen, sier Runar og blir et øyeblikk blank i øynene.

En lagspiller

Runar har hatt en god karriere i Lillestrøm og Coventry, så det er ingen tvil om at Brann har fått tak i en klasse-spiller på venstrekanten. Og han er slik vi har fått det fortalt. Ydmyk og beskjeden. Runar er ikke den som skryter unødvendig, så han trekker på det når vi spør om hans sterke sider på fotballbanen.

– Dette bør egentlig andre svare på, men skal jeg fremheve noe så er det vel at jeg er en lagspiller. Jeg prøver hele tiden å støtte lagkameratene mine, få de til å yte maksimalt. Først da er jeg

fornøyd med min egen innsats, sier Runar.

Runar var litt spent da han kom på sin første Brann-trening, siden treneren var såpass fersk som det Mons Ivar tross alt er. Men strilen fra Osterøy satte seg raskt i respekt.

– Jeg har bare gode ord å si om Mons Ivar Mjelde. Han er en type trener som kan gjøre meg til en mye bedre spiller. Nå gjelder det bare å gjøre det bra på trening for å komme med på laget. Ingen har jo klippekort, det hadde tatt seg ut, sier Runar og humrer ved tanken. Han ramser opp en god del spillere, de fleste spisser, som kan gjøre en minst like god jobb på venstrekanten. – Spesielt Thomas Lund har vist at han også har en god venstrefot, så her

– Mange sier at fotball er et spill for mannfolk, men jeg er bevis for at det ikke alltid stemmer.

gjelder det å stå på. Å håpe på å bli en profil i Tippeligaen allerede i år vil vel være å ta litt i. Så jeg vil være godt fornøyd med å få starte halvparten av kampene. Med mine sosiale egenskaper kan jeg gjøre en god jobb med å holde humøret oppe på benken, sier Runar.

Ny fisk

I løpet av intervjuet har vi ruslet rundt på Akvariet og Runar har med stor entusiasme vist oss både lokale og mer eksotiske fisker. Innerst i en krok holder de ansatte på å plassere en helt ny fisk ned i en tank. Runar ber om unnskyldning til oss og nærmest løper bort for å se. Ivrig og med store øyner vinker han oss bort slik at vi også kan få se. Det slår oss at dette er en mann som først og fremst har sine medmennesker i tankene. Uselvisk flytter han seg slik at vi også kan se på fisken. Praten går lett og ledig med de ansatte på Akvariet og man glemmer for en stund at Runar er stjerne i Brann. Her er han blant sine egne.

– Dette reddet dagen min, seier en opprømt Runar og kan ikke vente med å komme hjem slik at han kan føre den nye fisken inn i loggen.

Men først skal vi gjøre ferdig intervjuet. Vi rusler innover mot sentrum, men det blir ikke mye fotballprat. Runar er genuint opptatt av gatene og bydelene vi går forbi. Overalt ser han hus som han kunne tenkt seg å bo i og han skryter hemningsløst av byen og menneskene som bor her. Vi tenker nok en gang at her har Brann fått tak i en kjernekar.

Håper å bli lenge

Vi er som sagt ikke ferdig med fotballen, så vi dreier samtalen inn på livet på Stadion. Vi lurer på om han har tenkt hva som skjer neste år.

– Jeg har jo bare kontrakt i ett år, men etterhvert som ukene har gått har jeg fått mer og mer lyst til å bli i Bergen og Brann. Alt rundt klubben passer som hånd i hanske til meg og min personlighet. Her føler jeg at jeg kan få være meg selv, uten å måtte spille tøffere enn det jeg er. Mange sier at fotball er et spill for mannfolk, men jeg er bevis for at det ikke alltid stemmer, sier Runar, som innrømmer at han hater å få kjeft på banen.

– Det er ikke få ganger jeg har måttet gå bak klubbhuset for å roe meg ned, jeg har vært for lei meg til å trene videre. Tørke tårer for å være helt ærlig. Det skjedde både i Lillestrøm og i Coventry, innrømmer en åpenhjertig Runar. Det er kanskje derfor han ikke kjefter tilbake. En ekte lagspiller tenker først og fremst på sine medspillere.

Samtalen går mot slutten. Over et rekesmørbrød og en kopp kakao på en kafé føler vi at vi har fått en venn. Vi gleder oss allerede til å for en gang skyld se en hedersmann i røde kortbukser på Stadion. Slike som det kan gå tiår mellom hver gang dukker opp. At denne dukket opp så plutselig, gjør det hele bare mer eventyrlig. Vi krysser fingrene under bordet og håper at Runar kommer til å spille i Brann i mange år.

To timer etter at vi har tatt et hjertelig farvel ved den blå steinen, (med løfter om flere turer til Akvariet) kommer det en SMS-melding fra Runar: "Pass på å få med at jeg har stor respekt for Mons Ivar."

Vi må nesten le.

Det er Runar i et nøtteskall...

*Leif Morten Nygård
Foto: Erik J. Kvalsund*

Har **fjortisene** ødelagt **Store Stå**?

Det er et sikkert tegn på begynnende forgubbing når man begynner å snakke om at alt var bedre før i tiden.

Vi fotballsupportere er heldigvis utstyrt med selektiv hukommelse. Den gjør oss i stand til å glemme bitre nederlag, men huske desto bedre de lysende seirene. Det er trist når vi lar hukommelsen fra tribunen være like selektiv – som vi gjør når vi klager over at det er så mye ungdom på Store Stå.

Jeg begynte å gå på Store Stå i 1988. Da var jeg 23 år, og følte meg som en av de eldste i det miljøet. Miljøet var dominert av folk rett i underkant av 20 som hadde vært i England og sett kamper der og gjerne ville ta med seg den

engelske tribunekulturen til Bergen. Det lyktes de med så til de grader at vi i begynnelsen nesten bare sang på engelsk. Miljøet var så ungt at jeg for min del ikke er i stand til å huske mer enn en person over 35 på Store Stå på den tiden.

Utover på 90-tallet endret dette seg. En gjeng sinte, unge akademikere kom på banen og fikk gjennomslag for norske sanger. Også disse var relativt unge – folk i begynnelsen av tyveårene som hadde gått på stadion siden de var snottunger, men fant sammen på Høyden og på Stadion.

Viktig kjerne

Det som var spesielt med tiden fra slutten av 80-tallet til slutten av

90-tallet var at miljøet vokste og kulturen vokste. Det kom hele tiden til nye, unge supportere som fikk en grundig og tidvis brutal innføring i hva god supporterkultur er og hva som er god stemningsskapning. I løpet av denne perioden mistet vi en del folk fra miljøet, men hadde likevel en sterk nok kjerne til å lære opp "de nye". BST mistet gjennom hele 90-tallet 30 prosent av medlemmene sine hvert år, men nye kom til. Selv om vi hadde stort frafall av Store Ståere, hadde vi likevel en kjerne som gjorde sin jobb med å oppebære vår supporterkultur. Historien har vist at det for de aller fleste er en begrenset periode de er "aktive supportere". For de fleste går det en grense når man nærmer seg 30. Familieliv og jobb krever sitt, og supporterne slutter gradvis med bortekam-

(Foto: Brecht/Brecht Foto)

per, blir litt mindre ivrige og flytter over på sittetribunen.

Alltid ungt

I 1997 gjorde BST en medlemsundersøkelse. Da ble det blant annet spurt om alder. På Store Stå var gjennomsnittsalderen 24 år. Bare ti prosent av medlemmene som gikk på Store Stå var over 30 år, mens 20 prosent var under 18. Gjennomsnittssupporteren hadde gått på Stadion siden han var 11 år. I 1997 var kanskje Brannsupporterne på høyden av sin "makt". Med 2 000 mann til Liverpool og 2 000 til serievslutning på Nadderud nådde vi høyder vi ikke har nådd verken før eller siden. Hver femte Brannsupporter var altså da i "fjortis-alderen". Vi vet lite om hvordan det er nå. Min oppfatning er at det er prosentmessig flere unge på Store Stå nå enn tidligere, men ikke flere i antall. Det er rett og slett bare færre eldre. (Og her betyr ikke eldre det samme som i valgkampen, men gubber og tanter over 25.)

Herdet gjennom motgang

En viktig faktor for å bygge et fellesskap mellom supporterne våre er en felles referanseramme. Fra 1988 til 1995 var

Brann i all hovedsak et vanstyrt møkkelag som kun var i nærheten av medaljer en eneste gang – i 1990. Det skapte en felles "lidelseshistorie" for oss. På tidlig 90-tall var det et skjellsord som var verre enn alt annet: Å være medgangs-

**Med 2 000 mann til
Liverpool og 2 000 til
serievslutning på
Nadderud nådde vi
høyder vi ikke har nådd
verken før eller siden.**

supporter. Ingen kunne beskyldte oss for akkurat det. En av de viktigste forskjellene på Store Stå nå og da er knyttet til det. Vi har fått inn en god del medgangssupportere fra 1996–2000.

Jenter på plass

En tydelig endring på Store Stå er at det er kommet inn flere jenter på tribunen, med dertil hørende senkning av lydvolume. Jeg synes ikke dette er noe problem. På Store Stå skal det være plass til alle som vil støtte Brann. Det er

et mye større problem for stemnings-skapningen at de som vil støtte Brann, til en viss grad er blitt selektive i hvem de vil gjøre det sammen med. Som alltid i supportersammenheng er det oss gamle gubber som svikter mest. Vi trekker oss vekk fordi vi føler oss for gamle til å stå sammen med "fjortiser". Så fremfor å stå med unge supportere og synge, står eller sitter vi andre plasser og holder kjeft.

Setter seg selv foran laget

Jeg har nokså liten forståelse for de som er opptatt av å skape stemning på tribunen, men setter sine egne behov for å ikke være sammen med fjortiser høyere enn behovet for å skape stemning og støtte laget. Det er flere ting som har gjort oss bra på tribunen opp gjennom årene. Vi har stått sammen. Vi har vært flinke til å rekruttere og lære opp "nye supportere". Vi har fått et sterkt fellesskap. Nå står alt dette for fall, og vi står i fare for å bli som Bodø/Glimt på litt sikt. Nøkkelen til et sterkt supportertermiljø i Brann er at vi over 20 tar ansvar.

Av Per Arne Flatberg

Norges BILLIGSTE
på mobil!

Chess

www.chess.no

Winter(s)

– årets sommerhit

– Vi har det bra her i Bergen. Det er klart vi savner venner og familien, men vi har funnet oss til rette, hevder en nydusjet Robbie Winters.

Brann er akkurat ferdig med dagens trening, og ikledt dongeribukser og lyseblå genser tar Robbie oss med ut på en heller folketom Stadion.

Vel et år hare gått siden Robbie tok med seg kone og barn og satte kursen mot Bergen og Brann. Han legger ikke skjul på at den første tiden i Bergen var tøff. Å komme til en klubb som for hver serierunde tapte både poeng og selvtillit, kan få noen og en hver av oss til å ville skifte beite. På lik linje med de andre spillerne mistet også Robbie fokus, og de store prestasjonene uteble. Supporterne ble stadig mer desperate, og det tok ikke lang tid før han fikk stempel som et "bomkjøp".

Catos anbefalinger

Uønsket og langt fra hjemme trøstet skotten seg med familien. Men tilbake til Skottland ville han ikke. Han ville kjempe videre. Kjempe om en plass på laget.

– Når du først skriver under en kontrakt og flytter til et annet land, må du legge din sjel i det. Du må tilpasse deg og prøve å kjøre løpet ut, forklarer skotten. Videre forteller han at støtten han og familien har mottatt fra familien Guntveit har betydd mye for at de nå kan si at de trives i byen. Robbie og Cato ble godt kjent da de spilte sammen i Aberdeen, og Robbie er snar med å legge til at det var lagkameraten som til slutt fikk han til å velge Bergen og Brann.

– Jeg snakket selvsagt med Cato, og han sa Brann var en bra klubb og at de kjempet i toppen da han forlot klubben til fordel for Aberdeen. Han skreit også veldig over klubbens supportere.

– Syns du han fortalte sannheten?
– Ja, så absolutt! smiler Robbie.

God, men vraket

Da sesongoppladningen tok til for fullt etter juletid ble vi introdusert for en ny utgave av Robbie Winters. En Robbie som presterte. Etter endeløst skryt fra nye trenere og lagkamerater trodde skotten at hans navn snart ville være å finne i lagoppstillingen. Men den gang ei. Tross bra spill og gode tilbakemeldinger ble Robbie henvist til benken.
– Jeg syns ikke det er rett at en spiller

som gjør det bra på trening og i kamp, skal sitte på benken. Jeg er en god spiller. Jeg skaper sjanser og skårer mål.

Årets sommerhit

Etter en heller dårlig vårsesong, har Brann nå tatt over kommandoen i den norske serien. Med syv kamper på rad uten tap, klatrer Brann på tabellen. En av de som skal ha mye av æren for denne overlegne poengjakten, er skotten Robbie Winters. Samme skotten som for snaut et år siden ble sett på som et av Teitur Thordarsons mange bomkjøp. Han har sammen med Raymond Kvisvik og Cato Guntveit blitt en av Store Stås nye yndlinger i sommermånedene. Den beskjedne, unge skotten nekter likevel å ta all æren alene. Han fremtrer som en selvsikker, men jordnær person, og vrir alle spørsmål om hans suksess over på laget som helhet og deler mer enn gjerne ut komplimenter og store ord til sine lagkamerater.

– Nå tar vi bare en kamp av gangen. Vi er inne i en positiv periode dere vi skaper sjanser og skårer mål. Det er ingen lag serien vi frykter, konstaterer den nye helten.

Patriotisme

Bergen er kjent for sine mange regnværsdager, men også bergensernes unike patriotisme overfor byen henger høyt over de syv fjell. Dette mener Robbie viser seg under Branns hjemmekamper. Til tross for den dårlige vårsesongen, stiller bergenserne opp på Stadion og støtter laget sitt. Hans skryt over klubbens supportere fortsetter i det uendelige, og det til tross for at vi overhodet ikke har spurt om hans oppfatning av Store Stå. Han gir også supporterne mye av æren over at det nå går så bra med Brann. Som de fleste andre fotballspillere må også Robbie innrømme at han liker oppmerksomheten han får fra Store Stå.

– Jeg synes helt klart det er svært smigrende at folk liker måten jeg spiller fotball på, smiler den nye Stadionhelten.

Småbarnsfar

Utenfor fotballbanen er det familien som får gleden av Robbie Winters nærvær. Som småbarnsforeldre blir det fort

til at det er den 16 måneder gamle datteren Jade som får ekteparet Winters' oppmerksomhet. Konen April er hjemmeverende husmor mens hun og datteren venter på at pappa Robbie skal komme hjem fra fotballtrening.

– Vi stortrives som småbarnsforeldre, men det er en helt ny opplevelse for oss, meddeler bleieskiftarbeideren. Han forteller videre at de ofte tar turer ned til byen og prøver å få med seg det byen mellom de syv fjell kan by på.

Hvor lenge den nye helten blir i Bergen, vet han ennå ikke. Han hevder han trives, og at han i hvert fall blir ut kontraktstiden. Dersom han får tilbud om forlengelse av kontrakten, vurderer han det der og da, men ser ikke bort i fra at han vil bli å finne i klubben ut over det som pr dato er avtalt.

Liker shopping

Etter snart et år i Bergen, må Robbie krype til korset og innrømme at han ikke kan skryte særlig over sine norskkunnskaper. Han hevder likevel at språket ikke er noe problem. Han forstår det som blir sagt på trening og sier seg i grunnen fornøyd med det. Med en skotsk kone og datter blir det fort vanskelig å få motivert seg til å lære et nytt språk.

Som skotter flest, liker også Robbie å spille golf. Med 14 i handicap tar han gjerne med seg lagkameraten Cato ut på golfbanen. Foruten golf, spiller de to kompisene gjerne snooker. Også her er Winters svært beskjeden og roser Guntveit opp i skyene.

I motsetning til mannfolk flest elsker han å shoppe! Og det er da lille Jade som får nytte godt av denne hobbyen.

Når trener Mons Ivar Mjelde passerer oss for n'te gang med samme lure smilet, skjønner vi at det er på tide å gi oss. Det er en medievant Robbie som uten betenkeligheter stiller opp for en særdeles uerfaren fotograf. Det er i hvert fall ikke viljen til å stille opp det er noe galt med. Så får vi vente i spenning over hvor lenge Robbie smiler på Stadion....

Åse-Norunn Oen

Nye lisensregler og gammelt stadion

Lisenskravene fra Norges Fotballforbund (NFF) har sendt sjokkbølger langt inn på Brannsupporternes nettsider. Forbundets lisenskrav er i tråd med UEFAs krav og et uttalt mål er at alle eliteseriekubbene også skal kunne spille internasjonale kamper på sin hjemmebane.

NFF har delt kravene inn i fire kategorier. De strengeste er A-kravene hvor det ikke gis dispensasjon. B-kravene er nesten like strenge, men åpner i en del tilfeller for valg mellom flere alternativer, for eksempel mellom natur- og kunstgress. Manglende oppfyllelse av C-kravene hindrer ikke lisens, men NFF varsler sanksjoner i form av bøter. D-kravene har bare status som anbefalinger, men kan bli krav etter hvert.

Redusert kapasitet

Et av de store problemene for Brann er A-kravet om max 20 prosent ståplasser beregnet ut fra total publikumskapasitet. Siden Brann Stadion har drøyt 11 000 sitteplasser, innebærer dette at ny maksimumskapasitet blir ca 13 000 tilskuere. En reduksjon på rundt 6 000 ståplasser er drastisk og vil få betydelige økonomiske og stemningsmessige konsekvenser. Dessuten vil tusenvis av mennesker rett og slett ikke få anledning til å følge laget sitt live.

Brann oppfyller heller ikke A-kravet om 1200 lux som minimum lysstyrke på flomlyset. Dagens anlegg har en styrke på 1000 lux, mens Champions League-kravet er 1400. Denne innskjerpingen har sammenheng med TV-selskapenes krav.

Krav om undervarme

Brann "stryker" også i B-kravet om undervarme. Det er likevel verd å merke seg at dette er justert ned fra A-krav til B-krav, uten at dette har de store praktiske konsekvenser. Brann-direktør Bjørn Dahl tror dette kan ha sammenheng med at ved sesongstart 2003 var det dårligere kvalitet på banene med undervarme enn de uten, blant annet fordi det er en komplisert sak å justere varmen riktig.

– **Hva er Branns strategi i møte med**

ET AV DE STORE PROBLEMENE for til Bjørn Dahl og Brann er A-kravet om max 20 prosent ståplasser beregnet ut fra total publikumskapasitet. (Arkivfoto)

de nye lisenskravene?

– Vi har allerede søkt om dispensasjon der vi ikke oppfyller kravene, mellom annet søker vi om godkjenning for å opprettholde dagens tilskuerkapasitet på ca 19 500, opplyser Bjørn Dahl.

Høy UEFA-standard

Han forklarer at NFF har lagt seg på en høy UEFA-standard. – Norge har også vært brukt som pilotland ved utarbeiding av nye lisensregler i UEFA. Norsk toppfotball har stilt spørsmål ved at et lite land som Norge – med mange små klubber – skal ligge så høyt, for eksempel over svensk og dansk standard.

– Klubbene har på den ene siden ønske om tidsriktige anlegg og nivåheving. På den andre siden vil de fleste mene at

tempoet for iverksetting bør være mer gradvis på grunn av ulike rammevilkår i klubbene.

Bjørn Dahl er spent på hvordan dispensasjonssøknaden blir behandlet. Han legger ikke skjul på at han er klar over at tippeligaklubber som Bryne, Odd/Grenland og Sogndal sliter enda mer enn Brann, for ikke å snakke om opprykkskandidater som Hønefoss, Fredrikstad og til en viss grad HamKam. Tromsø og Stabæk har også problemer med kravene.

Noe må skje

Han tror tankegangen i Fotballforbundet er at dersom det ikke blir satt strenge krav, så skjer det ingen ting. Samtidig er

Ein hyllest til Martin Knudsen

No har eg lyst å koma med ein hyllest til Martin Knudsen.

I fjor haust vart Martin ein av spelarane som fekk mest peppar frå tribunen. For mange vart han gjort til eit symbol på Brann si dugløyse når det galdt å vinna. Dei mest høgrøysta fråskreiv han alt som minna om fotballtalent. Dei hadde sjølv sagt ikkje rett.

Martin hadde mange kampar der han lyste av manglande sjølvttillit – noko som ofte vart tydelegare og tydelegare utover i kampen. Men dette var han ikkje åleine om på Brannlaget i fjor.

Om ein vurderer ein spelar å vera for dårleg og meiner at andre heller burde ha spelt, så er dette først og fremst ansvar for dei som tek ut laget. Dessutan er det all grunn til å rekna med at dei hardaste kritikarane sjølve ikkje kunne gjort noko betre. Dei som har prøvd å spela på Brann i tung motgang, fortel at det er ikkje lett.

Men eg hyllar ikkje Martin fordi han vart hakkekylling hos deler av Brannfansen i fjor. Derimot hyllar eg Martin si innstilling. Etter at langvarig trøbbel med salmonella prega nesten halve 2000- og heile 2001-sesongen, arbeidde Martin seriøst vidare. At 2002-sesongen for Brann vart ein kamp med ryggen mot vegg, kan ein lite lasta Martin for. Men tidleg i 2003 markerte han seg positivt under treningskampar i Vestlandshallen. Og sjølv om han innimellom fekk poeng på spelarbørsane etter "gammal vane", har det vore tydeleg utover året at Martin er

kome opp på eit høgare nivå. Eitt toppunkt så langt er dei to måla hans i Stavanger der berre Ivar si fumling hindra han å bli matchvinnar over gamleklubben Viking. Det andre – og største – toppunktet var storspelet mot Sogndal der Martin hadde ei sentral rolle i forkant av 3–1-målet, i følgje Bergensavisen: "Et av de fineste og mest effektive Brann-angrepene stadionpublikumet har vært vitne til."

Martin blir ikkje verdsstjerne. Få norske fotballspelarar vert det. Men han har ei innstilling som er gull verd i alle klub-

bar: Han er lojal og oppofrande. Han arbeider og slit seriøst, viser vilje til å koma tilbake etter nedturar og syner at slik kampvilje betaler seg. Difor hyllar eg Martin som eit symbol på denne arbeidsmoralen og kampviljen. Brann har heldigvis fleire med denne innstillinga, berre tenk på Geddi og Egil. Andre kunne også vore nemnd. I den grad slik innstilling vert eit varemerke for klubben, vil Brann reisa seg varig. Eg håpar og trur det vil skje!

Åshild Samnøy

NFF fullstendig klar over hvordan situasjonen er og bør ikke ha interesse i å knekke klubbene økonomisk. Så vil tiden vise hvordan disse hensynene skal balanseres.

Fristen for å sende inn relevante papirer i forbindelse med lisensen er satt til 5. oktober. Revidert regnskap pr 31. august skal også følge med, og økonomien er blitt et område der Brann nå har god kontroll. NFF har varslet en befaring i forbindelse med lisensbehandlingen, og Dahl venter ikke svar på dispensasjons-søknaden før etter både søknadsfrist og befaring er over.

I første omgang opptre Brann alene i søknad om dispensasjon. Dersom NFF møter søknadene svært restriktivt, vil det bli vurdert å ta kontakt med andre klubber i samme situasjon.

Venter på avklaring

Bjørn Dahl legger stor vekt på at Brann har både ønske om og vilje til prøve å få et bedre anlegg. Men klubben er avhengig av utenforliggende forhold for å få dette på plass. Første trinn er en avklaring om hva som vil skje med planene om ny byarena. En kommunal

komité legger fram rapport om dette på vårparten. Om dette skulle bli skrinlagt, er majoritetseier i Brann Stadion, Vestlandske Boligbyggelag, svært innstilt på å medvirke til å oppjustere nåværende stadion. Da blir neste trinn å legge en plan for framdrift. Her gjelder to krav: Endringene skal bære seg økonomisk og de må ikke ødelegge fotbolls sesongen. Alt skal i så fall tilpasses at fotball er hovedaktiviteten på Brann Stadion, sier Dahl.

Åshild Samnøy

Hvorfor det var riktig å protestere

Etter Branns mye omtalte protest i etterkant av LSK-kampen, har Brann og supporterne fått en del kritikk for noe som mange mener er dobbeltmoral; nemlig at Brann protesterer på det som skjedde under den nevnte kampen, men samtidig var totalt uenig i Moldes protest etter seriekampen mot oss i 2000. Det er imidlertid mange gode grunner til at Brann ikke kan beskyldes for dobbeltmoralisme i denne saken.

La meg begynne med Molde – Brann for tre år siden: Molde skulle få innkast langt inne på Branns banehalvdel. Før kastet skulle tas, skulle det gjøres et dobbeltbytte. Dommeren trodde det bare var snakk om et enkeltbytte, og lot Molde ta kastet mens flere av Branns spillere stod ved sidelinjen og drakk vann i påvente av det andre byttet som skulle komme. Innkastet efterfølges av at dommeren dømmer straffespark til Molde. Branns spillere protesterte kraftig fordi de som følge av foran nevnte situasjon, ikke var klare da Molde tok kastet. Dommeren annullerte derfor straffen, og lot Molde ta kastet på nytt.

Ballen skulle blitt droppet

Regelverket sier at det er fullt mulig for en dommer å omgjøre en avgjørelse, men det må gjøres før ballen blir satt i spill. Med andre ord kunne han ikke "spole tilbake" til situasjonen i forkant (som i dette tilfellet var innkastet). Kampens dommer gjorde altså ikke noe ulovlig da han annullerte det idømte straffesparket. Hadde han omgjort straffeavgjørelsen til et frispark til Brann, eller en dropp av ballen, kunne ikke Molde ha protestert. Feilen som ble gjort, var at dommeren ville reparere tabben det var å la Molde ta kastet da det andre innbyttet skulle vært gjennomført, ved å la Molde ta et nytt innkast. Dette var et regelbrudd, og Molde hadde rett til å sende inn protest. Men det betyr ikke nødvendigvis at det var riktig med omkamp. For Molde fikk altså ta innkastet på nytt, i stedet for at ballen ble droppet (som den skulle vært, etter reglementet). Hadde Molde kunnet velge, hadde de nok heller valgt å ta kastet på nytt, i stedet for en dropp der sjansen er 50–50 for å

vinne ballen. At det var et straffespark som ble annullert, er uvesentlig. Det var dommeren i sin fulle rett til å annullere, og det var uansett etter at tabben med å la MFK ta kastet, allerede var gjort. Om ballen hadde blitt droppet i stedet for at Molde fikk ta kastet på nytt, er vel ikke veldig avgjørende for resultatet. Selvsagt kunne Molde vunnet droppen og scoret. Men at de fikk innkast i stedet, var vel ingen dramatisk avgjørelse. Kastet skulle aldri blitt gjennomført da

Hvem skal man stole på hvis man ikke kan stole på dem som skal kunne reglene? Og hvem krysser av for protest, hvis man ikke har noe å protestere på?

det ble, og ergo hadde ikke straffesituasjonen oppstått da den gjorde. Hadde MFK fått tatt straffesparket de ble tildeelt, hadde det jo vært Brann som hadde sittet igjen som den uskyldige tredjepart. Da kunne jo Brann ha protestert.

Ble nektet

Tabben i kampen mellom Brann og Lillestrøm, var imidlertid av en helt annen karakter. Her ble altså Brann nektet å sette inn en erstatte for en skadet spiller, fordi NFFs dommerkvalitet ikke kjenner reglene. Brann måtte altså spille de siste åtte minuttene med 10 mann, og det i en periode da Brann jaktet utligning på stillingen 1-2. At forbundets egne folk helt urettmessig nek-

ter å la et lag spille med fullt lag, er selvsagt meget alvorlig og et soleklart regelbrudd. Det kan ikke sammenlignes med feilaktige dommeravgjørelser. Selvsagt kan et feil idømt straffespark, en uriktig annullering og en ufortjent utvisning få minst like store konsekvenser for dem det går utover. Men det er stor forskjell på feile skjønnsvurderinger gjort av en dommer som må bestemme seg på ett sekund, og regelfeil gjort av de som skal kjenne reglene; nemlig forbundets egne folk på sidelinjen. Dette går da også frem av NFFs regelverk, og kom tydelig frem i forbindelse med bråket etter Molde–Brann i 2000. Det skal skilles mellom dommerfeil og regelbrudd.

LSK-leiren trakk frem de mest syltynne argumenter for å unngå omkamp. Å henvise til at LSK var klart best og vant fortjent, er i beste fall en kraftig avsporing. Hadde det stått 4–0 til kanarifuglene, hadde ikke regelbruddet hatt avgjørende betydning for kamputfallet. Men med 2–1 til ett av lagene med åtte minutter igjen å spille, i en situasjon der kampen vipper og det ene laget jager utligning, er det håpløst å komme trekkende med at LSK hadde fortjent seieren. Man får aldri vite hva en 11. mann på laget kunne hatt å si, men det hadde ikke akkurat redusert sjansene for utligning. Om det så hadde vært aldri så ufortjent (i de gulkleddes øyne). Dessuten fikk jo Brann vite at de ikke fikk bytte en fjerde spiller, allerede i pausen. Noe som påvirket Mons Ivar Mjeldes disponeringer gjennom hele andreamgangen. Derfor bør det ikke være aktuelt å bare spille de siste åtte minuttene om igjen. Noe det heller ikke er hjemmel i regelverket for å gjøre.

Fotos: Erik J. Kvalsund - www.bataljonen.no

Brann var uskyldige

LSK-trener Arne Erlandsen trakk også frem hvor fælt det ville være å miste tre poeng. Hva så? Det var jo fælt for Brann å få resusert muligheten for i det minste å kapre ett poeng. LSK har også spilt veldig på at de er "den uskyldige og skadelidende part i saken". Vel, etter skandalekampen 15. september var det jo *Brann* som var den uskyldige og skadelidende part. Dessuten hadde jo LSK fått en urettmessig fordel de siste åtte minuttene. Riktignok ikke deres skyld, men likevel en urettmessig fordel.

Dommerkortet

I tillegg til dette, ble det fokusert en hel del på at Brann ikke krysset av for at det ville komme en protest, i dommerkortet. Det ble sagt at Brann ikke hadde noen god sak som følge av dette. Men da må man ha lov til å spørre: Hva er viktig her? Regelbruddet som er gjort, og var av avgjørende betydning for det mulige kamputfallet, eller formelle avkrysningsfeil? Å avvise protesten som følge av bagatellfeil i protestprosedyren, blir som i USA der man slipper straff for masse mord hvis politiet glemmer å lese opp rettighetene dine når du blir arrestert. Dessuten er det jo ikke det minste rart at Brann ikke krysset av for protest på dommerkortet, når forbundets egne folk flere ganger awiste at Brann hadde rett til et ekstra bytte. Hvem skal man stole på hvis man ikke kan stole på dem som skal kunne reglene? Og hvem krysser av for protest, hvis man ikke har noe å protestere på? Branns trenerteam ble jo villedet til å tro at de hadde feil! Brann undersøkte saken likevel, og allerede en time etter kampslutt hadde

de varslet en protest. Skal man ikke kunne ha en time til å få summet seg og undersøkt ting? Protesten ble uansett varslet langt innenfor tidsrammen på 24 timer. (Selv reglementet for protestfrister er uklart og kan lett misforstås). Ivar Hoff latterligjorde at Brann ikke kunne protestreglene, og jevnførte dette med at NFFs folk ikke kunne innbyttereglene.

Men ærlig talt! Branns oppgave er å spille fotball. Protester er såpass sjeldent i fotball, at man ikke kan forvente at klubbene kjenner hver detalj i et protestreglement. Derimot er det veldig alvorlig at NFFs delegater som har som oppgave å kunne reglene og se til at de blir fulgt, ikke kjenner dem godt nok. Det er noe ganske annet! NFF har da også sett bort i fra kravet om protestvarsel på dommerkortet tidligere.

Tåpelig kritikk

Jeg vil også ta opp den tåpelige kritikken mot at Brann ikke foretok seg mer da de ville ha gjennomført det ekstra byttet. Men når NFF-delegatene gjentatte ganger nekter på at Brann har rett; hva skal man gjøre? Rette fokus bort fra de sportslige oppgavene til å kranke med folk som har bestemt seg? Tror dere folkene fra forbundet plutselig hadde snudd om og sagt at "dere har vel rett"? Noen mener faktisk at Mons Ivar Mjelde burde stormet banen og protestert! For det første ble Brann usikre da dommerkvarterten var fast bestemt på at de ikke kunne bytte. For det andre skulle det jaggutatt seg ut å storme banen, og gjøre seg til latter fordi man ikke kan reglene. Har man

tenkt på at Mjelde ville fått rødt kort og karantene for slik oppførsel? I tillegg ville det blitt oppfattet som usportslig og barnslig. Og noen protest på rødt kort for å storme banen, ville aldri fått medhold. Apefaktene overlater vi til Arne Erlandsen.

Det er i det hele tatt utrolig at man kan anklage Brann for å være sutrete og usportslige som sender inn protest på dette. Brann er i sin fulle rett til å protestere når de blir utsatt for regelbrudd og blir urettmessig behandlet. Molde-kampen for tre år siden, satte en standard for hvor lite som skal til for å få omkamp. Den gang var det Brann som følte seg urettferdig behandlet da det ble bestemt at det skulle spilles omkamp. Hvorfor skal ikke da Brann få lov å forlange omkamp når de selv har rett til det? Når skal man kunne protestere, hvis man ikke kan protestere på dette som er langt mer alvorlig enn feil på dommerkort, som det har blitt så populært å lage brudulje av. Brann har på alle mulige måter opptrådt voksent, nøkternt og korrekt i saken, unngått pinlige episoder på sidelinjen, men i stedet sjekket regelverket først og benyttet seg av de riktige klageinstanser. Usportslig er det derimot av LSK å ikke la Brann få den nye sjansen de har rett til, bare fordi de mener det er gjort en formell feil i protestprosessen. Selv fotballens overkløvnemester, Ivar Hoff, burde skjønne det!

(Skrevet før NFF tok en avgjørelse i saken)

Alexander Osdal

den mann

Det måtte være noe...

den 13. mann-redaksjonen har ved en inkurie fått tilgang på den foreløbige rapporten fra bostyret etter konkursen til BST. Mye er allerede kjent, men en konklusjon kom som en overraskelse: Alle vet jo at den dårlige omsetningen i Brann-butikken var årsaken til en stor del av underskuddet til BST. Bostyret konkluderer med at dette oppslaget i BA fra lørdag 12. oktober 2002 (se faksimile) har mye av skylden.

Vi siterer fra konkursrapporten:

"Dette var definitivt ikke noe supporterne ville se. De reagerte med avsky og sinne, så mye dvask naken hud var de ikke forberedt på. Men det estetiske var nå en ting. Det verste var at supporterne fryktet at Brann-skjerfene som ble brukt på bildet ville bli solgt i butikken i etterkant. Dette var av naturlige årsaker ikke så fristende. Størst var frykten blant fjortisjenter, som tross alt er en av de største konsumenter av Brannskjerf. Disse gikk til en spontan boikott av butikken. Dermed falt omsetningen som en stein, der den ble helt til butikken stengte."

Så nå vet vi det...

LMN

Hvorfor har ingen tenkt på dette?

I disse ulvetider er et helt nytt stadion en fremtidsdrøm. En videre utbygging på Stadion kan man også se langt etter. Det er da man bør se seg om etter andre muligheter. For kanskje ligger svaret rett rundt hjørnet. (Eller rettere sagt et drøyt minutt i bil med Alex Valencia...) Nede på Krohnsminde ligger det et ærverdig stadionanlegg som bare venter på å bli hentet på rot. Og skulle dere sett! Den ene delen passer perfekt i Klokkesvingen. Såpass tar vi på øyemål. Med en solid dugnadsgjeng med motivatoren Raymond Kvisvik i spissen (dette er ordentlig arbeidserfaring Raymond, ikke bare lære å bruke en telefon...) er det bare å starte med å legge stein på stein (!). Og om ikke lenge burde Nye Klokkesvingen være klar til kamp. Falleferdig? Javel. Men ingenting et strøk maling ikke kan fikse. Og da har vi endelig et fornuftig sted å plassere bortesupportere, rullestolbrukere, BA-journalister og Tommy Knarvik sine venner fra Sotra. For ikke å snakke om hvilken fjær i hatten dette vil være for Miljøbyen Bergen. Gjenbruk og resirkulering vil med ett få en helt ny betydning. Så hvorfor har egentlig ingen tenkt på dette før?

LMN

Vi fant denne i Summetonen i BA 5. mai. Vi har hørt navnet Per-Ove før, men klarer ikke helt å plassere ham...

Takker smuglerne

- Det er Per-Ove. Er det Summetonen?
- **Det er det. Sum i vei!**
- Jeg må takke smuglerne. Uten dem ville jeg misunt østlendingene og deres svenskehandel.
- **Du kjøper smuglervarer?**
- Om jeg gjør. Billig røyk og billig sprit er bra saker.
- **Hvor fikk du kjøpt?**

- Her på Laksevåg.
- **Ikke redd for metanol?**
- Ikke i det hele tatt. Kjøper bare originalvare.
- **Du vet at det er ulovlig?**
- Who cares! Bare prisen er bra.
- **Hva var etternavnet ditt, sa du?**
- Du, nå må jeg legge på. Trenger en drink. Ha en god dag!

Markedssjef Kristian Jæger stod i spissen for seriestartpartyet på Torgallmenningen.

Til BA 21. mars sa han:
- Det er ikke avgjørende for oss å få skjenke øl. Men jeg er vokst opp med at øl og fotball er synonymt...

Med en slik oppvekst var det ikke rart han insisterte på øltelt...

